

Oázis

A Magyar Schönstatt Család lapja

Új kezdet Máriával

2026. ősz

Palásthy Gergely diakónusszentelése

2026. november 21. szombat

14:00 óra

Zarándoktemplom

Schönstatt - Vallendar

„Boldogok, akiket
meghív asztalához
Jézus!”

+ Sion Missionis - Ignis Occursus +

TÁBORAINK

Kéz a kézben Máriával

Kirándulásaink során előfordul, hogy izmos kaptatón vezet az utunk. Ilyenkor legtöbbször a hátizsák pántját szorítva a lábunk elé nézünk, keresve a helyet a következő lépéshez. De csak a következőhöz. Mindig csak a következőhöz. Néha fel-felpillantva látjuk a felfelé vezető utat, és nem tudjuk, mi vár ránk, ha felérünk. Olykor egy kellemes lejtő, olykor egy gyönyörű kilátás, olykor egy újabb megmászandó emelkedő. Elidőzünk, ízlelgetünk, gyönyörködünk. Jó érzés rápillantani az előttünk álló utunkra, még ha távolinak látszik is a cél. Jó érzés ugyanakkor visszatekinteni is, hogy honnan jöttünk. Ez a kettősség kíséri végig a kirándulásainkat: a megtett út öröme és a cél felé való vágyakozás.

Ez kísér hétköznapijainkon is: Már reggel előízzeljük, hogy mi vár ránk aznap. Kisebb-nagyobb feladataink, elképzeléseink megmászandó hegycsúcsként állnak előttünk. Este aztán a családdal összeülve a háziszentélyben utóízlelhetjük a napunkat, és hálát adhatunk a Jóistennek, hogy vele együtt járhattunk utunkon.

Életünk nagyobb eseményei során is visszanezünk és örömmel tekintünk az addig megtett, akár kihívásokkal teli útra. Emellett bátran tekintünk előre felé is és Máriával kéz a kézben lépkedünk tovább. Esküvőnkre sem célként tekintettünk, hanem egy új kezdetet jelentett. Egy-egy gyermek érkezése, egy betegség, egy új otthon vagy munkahely, szeretetszövetségünk Máriával is egy-egy új kezdet, ahol megtapasztalhatjuk a Szűzanya szeretetét és mi magunk is növekedhetünk a szeretetben.

A Schönstatt Család életében is ezt látjuk. Májusban szép ünnepet ültünk Óbudaváron, ahol láthattuk, hogy befejeződtek a fizikai építkezések, így a nyári családnapok már még több családnak adtak testi-lelki feltöltődést. Ez mégsem befejezés, hanem meghívás egy új kezdetre Máriával: növekedjünk a szeretetben!

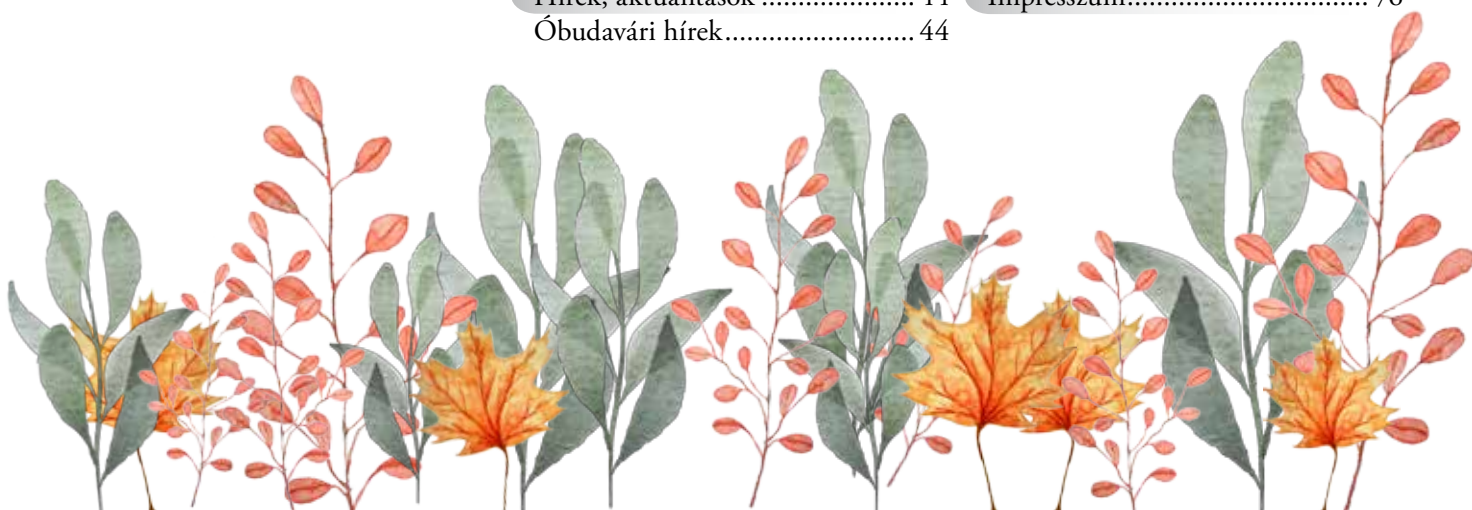
Szeretettel a háziszentélyünkéből:
Bartal Gergő és Orsi

Ez mégsem befejezés,
hanem meghívás
egy új kezdetre
Máriával: növekedjünk
a szeretetben!

Tartalom

Beköszöntő.....	1	A Párára figyelünk.....	25	„Szívűl jövű ünnep” – 100 éves	
Kéz a kézben Máriával	1	Mária igenje az életre	25	a Márianővérek közössége	46
Esszé	3	Kentenich atya Organikus		Küldetésűnnep Óbudaváron	49
„Új kezdet Máriával”	3	Pedagógiaja	27	Organikus Pedagógia sátor	
Életűnkűl	5	Újrakezdeni szabad	27	a Küldetésűnnepen.....	52
Indulj el egy úton... ..	5	Gyerekcipűben	29	Hála a kilenc évnyi vezetűi	
Egymástűl tanultunk szeretni.....	6	Új tanév Máriával	29	munkáért	54
Szentélyűnk forrásából merítűnk		Örűmeink	30	CSAK 5 perc.....	60
újra és újra.....	8	Emlékezzűnk.....	32	Eggyel többszűr BÁTTRAN	
Találkozás a Szűzanyával.....	10	Ház Gergű	32	újrakezdeni	60
Tobias	11	Oázis konyha	36	Gyerekek Oázisa	63
Az én Magnificatom – Idűs		Tarté Tatin.....	36	Fiatalok Oázisa.....	65
szűleim szeretetűnek fényűben ..	13	Küldetésűnnep képekben	37	Újra fáklýas futás	65
A halál után is van élet.....	15	Van/Nincs boruk!	41	Portréning.....	66
Szeretetszűvetségűnk		Gyerekszáj.....	43	Önkéntesként Schönstattban,	
a Szűzanyával.....	20	Hírek, aktualitások	44	Kentenich atya nyomdokain.....	68
Kentenich atya tanításából	21	Óbudavári hírek.....	44	Fiútábor – Szűvetségben	
Hibázni szabad.....	21			ácsoljuk szentélyed	71
Tilmann atya nyomában.....	23			Lánytáborok.....	73
Korfordulűn élűnk	23			Lányhétvége meghívű.....	75
				Impresszum.....	76

„Új kezdet Máriával”

Egy barátunk – az 50-es évei közepe táján – nagy erőbedobással szerette a feleségét. Mégis úgy érezte, mintha egy henger kihagyott volna. A régebb óta fiatalok emlékezhetnek arra, amikor az autóban egy henger kihagyott: egy gyertya nem működött, valami eldugult a karburátorban. Akkor az volt a jelszó, hogy nem szabad megállni. Sőt teljes gázt kell adni, és bízni kell abban, hogy a karburátor kidugul, a gyertya kitisztul. Ilyenkor nagy volt a füst és lassabban gurult az autó, mégsem volt szabad megállni és vacakolni a szereléssel. Amikor azonban a kocsi „magától megjavult”, nagy volt az öröm. Elkezdett szinte „magától” száguldani az autó.

Így volt ez 50 feletti barátunknál is. Erőlködött, ám szeretetének több volt a füstje, mint a lángja. És akkor buzgón imádkozott egy új kezdetért. Máriától, a tiszta szeretet anyjától kért új kezdetet. Akár szenvedést is, csak hogy szárnyalhasson a szeretete. Arra gondolt, hogy Máriának is mennyiszor kellett egy-egy szeretetlenség láttán újrakezdenie a szeretetet. Mária nagyon érzékenyen észlelt minden szeretetlenséget, és mégis teljes szívből tudott szeretni. Ez az, amire a barátunk is vágyódott. Megkapta a szenvedést és az újrakezdést is Máriától.

Éppen az 55. születésnapján egy építkezési baleset érte, amiben komolyan megsérült, kisebb sokkot kapott. És amikor magához tért, akkor megkapta Máriától az új kezdet ajándékát. Újra az első szerelem lendületével tudta szeretni a feleségét.

Nemrégiben egy keresztelőn az édesapa két – néhány évvel ezelőtt egymásnak hátraarcot vezényelt – barátja is jelen volt. A keresztelő helyszíne egy különösen megáldott hely volt a Szűzanya mély jelenlétével. Egyszer csak azt vettük észre, hogy az ellenséges édesapák beszélgetnek. Az egyik feleség döbbenten figyelte őket, és megjegyezte: „Szerintem kibékültek.” Igen. Közös fényképet kaptunk tőlük, amiben – jól láthatóan – a régi barátsággal voltak együtt. Azért

néhány év „kihagyás” után ez nem semmi. Fantasztikus megélni Mária különleges jelenlétét, amely ilyen mély megbocsátásokban is jelen van. Ő a láthatatlan „Csoda”. Az örökös „Új kezdet”.

.....

Megkapta
a szenvedést
és az újrakezdést
is Máriától.

.....

Egy másik házaspárnak gyakran vannak nézeteltérései egymással. Mondhatni összevesznek. Ők nem sokat rágódnak a szeretetlenségen. Mindketten maguktól is észlelik, hogy nem így kellett volna. Egyszerűen újrakezdi a szeretetet. Az ő házukban érezhető Mária jelenléte. Vele kezdenek újra. Hogyan? Kisebb-nagyobb gesztusokkal fordulnak egymás felé, amiből mindketten érzik, hogy újra minden rendben van.

Amikor a gyerekek nem tudnak a nézeteltérésről, és az apa másnap virágot visz a feleségének, akkor megkérdezik: „Mi van, összevesztetek?” Hála a Szűzanyának, erre nem mindig igen a válasz, mert a férj máskor is visz virágot a feleségének...

Nagyon-nagyon javasoljuk! Fordulj Máriához, ha valakivel nehézséged van! Ő mindkettőtöket magához vonz, így egymáshoz is közelebb kerültök. Mint a lágy szellő, úgy jön közéd az újrakezdés öröme.

Indulj el egy úton...

Megismerkedésünk óta tudjuk és érezzük a férjemmel, hogy találkozásunk nem a véletlen műve. Isten a tenyerén, a Szűzanya a kötényében hordozott, és hordoz minket most is.

Egy szép tavaszi napon meghoztuk a döntést: együtt szeretnénk tovább haladni az úton, de nem egyedül. Fontos volt nekünk, hogy mindent Jézussal közösen tegyünk. Ismertük Máriát is, ettől függetlenül nálunk mégis háttérbe szorult. Sorra születtek a gyerekek, belekerültünk a mókuskerékbe. Rövidesen rádöbentünk, hogy nagyon örülünk a kapott ajándékoknak, de házasságunk többre vágyik. Amikor már a legkisebb gyermekünket is lehetett háti hordozóba tenni, elkezdtünk túrázni. Először egy kéktúra szakaszt teljesítettünk. Ott is a KÉK szín! Ez sem volt véletlen. Az idő előrehaladtával túrafelszerelésünket bővítettük túrabottal. Éreztük pozitív hatását. Megszerettük. A Szentbékállai–Balatonhenye szakaszon a Balaton-felvidék mesebeli tájával ismerkedtünk meg. Ráléptünk a KÉK-re, a Szűzanya útjára. Első túránkkal is közelebb kerültünk Óbudavárhoz.

Három évvel ezelőtt először csak városunkban kaptunk meghívást

egy előadássorozat meghallgatására. Itt kezdődött el férjem „megfertőzése” is. Én már diákkoromból ismertem a schönstatt mozgalmat. Az előadások hatására eljutottunk odáig, hogy részt vettünk az első családnapokon a „forrásnál”, Óbudavá-

...de házasságunk többre vágyik.

ron. Én diákkoromban annak idején csak annyit láttam, hogy a házaspároknak jó itt. Nem tudtam, hogy miért, csak azt éreztem, hogy nagyon jó lehet. Az első közös nyári hét óta már nem hárman, hanem négyen haladunk tovább a „mindennapok kéktúráján”. Azt tapasztaltuk, hogy Óbudavár felett még a legnagyobb viharban is kék az ég. Házasságunkban is sokkal gyorsabban meglátjuk a viharfelhők felett a kék eget.

Most már tudjuk, milyen jó, hogy házasságunk kéktúráján is már két „túrabot” segíti lépteinket. Jó, hogy támaszkodhatunk Rájuk a nehéz, csúszós, viharos időben; még a könnyű terepen is gördülékenyebbé teszi a házastársi-családi túráinkat. Hálásak vagyunk, hogy elindulhattunk a KÉK-en, és ezzel egy új időszámítás kezdődött közös utunkon.

Egymástól tanultunk szeretni

(1.rész)

Anyai dédapám az első világháború egyik első hősi halottja volt, apai nagyapám a második világháború poklában tűnt el. Ezek olyan mély sebeket hagytak nagyszüleim és szüleim életében is, megélve az árvák, mostohák keserű sorsát, ami generációkon át érezte hatását. Mindezt tetézte a kitepítés és sok egyéb meghurcoltatás.

„Újdonsült barátnőm” volt,
otthagya a családi fészket,
visszajött, hogy engem ápoljon!

Csak felnőtt fejjel értettem meg – az okokat keresve –, hogy szüleim miért nem tudták kifejezni szeretetüket. Szeretethiányos légkörben nőttem fel, és ez nekem is gyengeségem lett. Nem tanultam meg ünnepelni, és örülni is csak visszafogottan tudok mind a mai napig.

Egy kis faluban cseperedtem, ahol a gyerekeket küldték a templomba. Amint lehetett, ministráltam, magamba szívtam, amit a falusi katolikus hitből lehetett. A középisko-

labán, a kollégiumban nem volt hitélet. Vasárnap délelőtt kötelező tanulás volt, így rám is igaz lett, hogy „kibémálkoztam” az Egyházból, elmaradt a templomba járás. Hitemet azonban megtartottam, élénk istenkapcsolatban éltem. Szüleim megelégedtek azzal, ha leérettségizek, továbbtanulásomat már nem támogatták, így 3 év munka után mentem egyetemre, s ekkor már magamat kellett eltartanom.

Ilyen előzmények után, az egyetemen ismerkedtem meg feleségemmel. Ő nem kapott vallásos nevelést. Középiskolás korában, a tudásvágytól hajtva vette kezébe a Szentírást (is), és ennek hatására tért meg. Az egyetemen már több diáktársunk volt hívő, templomba járó, ők vitték el Bíró László atyához. Aztán együtt is elmentünk hozzá, ő lett a lelki vezetőnk. Azon túl, hogy még egyetemistaként összeadott minket, olyan lelki útravalóval indított el az életre, ami a mai napig is kitart! Úgy tértem vissza a szentmisékre, mintha előző vasárnap hagytam volna abba...

Megismerkedésünk után nem sokkal ledöntött lábamról az influenza, a kollégium kiürült, a diákok hazautaztak karácsonyra. A 400 főből talán négyen, ha ottmaradtunk. Lázasan feküdtem, próbáltam tanulni, szentestére eléggé „padlón voltam”. Nem ez volt az első magányos karácsonyom, de ez a korábbiaknál is megrázóbb volt. Másnap reggel valaki bekopogott. „Újdonsült barátnőm” volt, otthagya a családi fészket, visszajött, hogy engem ápoljon! Ilyen ajándékot én még életemben nem kaptam senkitől!

Az egyetem nehéz volt számunkra. Ő két diplomáért tanult egyszerre, én dolgoztam tanulás mellett, sokat küzdöttünk, de közben jól összecsiszolódtunk, segítettük, erősítettük egymást. Sok biztatást, megerősítést kaptam Tőle, sok nehéz helyzeten átsegített.

A következő karácsonyt már Náluk töltöttem. Ott, akkor tapasztaltam meg először, hogy milyen is lehet egy családi ünnep, a meghitt légkör, az elfogadás, a kinyilvánított szeretet...

Még az egyetemi évek alatt összeházasodtunk, építkeztünk, és sorban jöttek a gyermekeink. A munkahe-lyi stressz után mindig jó volt hazamenni. Otthon a szeretet légköre, kedves, mosolygó feleség (és egyre több gyermek) várt. Jó volt Vele megosztani örömet és bánatot.

Közben nyitottak voltunk minden keresztény lelki élményre. Nagyon sokat tanultunk más, előttünk járó, hitüket gyakorló-megélő házaspároktól. Igyekeztünk a jó példákat követni, magunkra

is alkalmazni. Úgy gondoltuk, hogy jó házasságban élünk, és meglepődve, de örömmel tapasztaltuk, hogy egy-egy lelkipastorlat vagy családnapi hét élményeivel gazdagodva még mindig tudunk tovább javítani rajta.

Lelki fejlődésem során sok hibámat, hiányosságomat ismertem fel, melyeket feleségemnek el kellett szenvednie. Ő ezekkel együtt elfogadott, nem akart megváltoztatni.

Ahogy gyermekeink felnőttek, sorra kirepültek, egyre több időnk maradt egymásra is. Ezt igyekszünk jól kihasználni, sokat sétálunk, beszélgetünk, kicsit más módon örülünk egymásnak, mint fiatalabb korunkban.

Feleségem révén tértem vissza a keresztény közösségbe, ott is segítjük, erősítjük egymást.

Tőle, általa tanultam szeretni, örülni, ünnepelni. Rá bármikor számíthattam, jóban-rosszban egyaránt. Igazi gondos, szerető, jó anyja gyermekeinknek, és már unokáinknak is hasonlóan jó nagymamája. Hálát adok a Mindenhatónak, hogy Ő a feleségem, legjobb barátom, hű társam.

(A feleség szemszögéből a következő számban olvashatjuk a történetet.)

Szentélyünk forrásából merítünk újra és újra

Másfél évvel ezelőtt:

Csodaként éltük meg életünkben, ahogy a Balaton-felvidékre költözve Ritáék ismeretlenül ránk találtak, és meghívtak minket a Schönstatt Családba. Számunkra ez valóban családot jelentett a saját gyerekkorunk hiányosságai után. Elfogadást, szeretetet, sok-sok segítséget a lelki és a gyakorlati életünkben is. Hamarosan háziszentélyt is alapítottunk. Amikor szövetségi évfolyamba kerültünk, ez a családérzés még erősebb lett. Jó érzés volt az is, hogy mi is egyre többet segíthettünk a mozgalomnak. Csodálatos volt megélni testközelből az óbudavári kápolna megépülését, a közösség lelkesedését, az összefogás erejét, a tapasztalatot, hogy a Szűzanya velünk dolgozik. Jó volt hatékony munkával jelen

lenni az intézményesülésben, kialakítani a működéshez szükséges alapokat, folyamatokat. Végig úgy éreztük, hogy Isten a tenyerén hordoz minket, és a Szűzanya mellettünk áll. Egy szép schönstatti közös zárándoklatunkon az évfolyamunkkal megadtuk a bianco felhatalmazást is Istennek. Ezekben az időkben voltak életünkben kisebb-nagyobb balesetek, betegségek. Lehetett volna halálos kimenetele is néha. De mindig jóra fordultak a dolgok, és mi fürödtünk a Gondviselő Szeretetben.

És most jön a most. A próbatétel. Nem is lenne ezzel semmi baj, hiszen komolyan gondoltuk, hogy a Jóisten cselekedjen velünk akarata szerint, és mi jó szívvel elfogadjuk. De mindig volt bennem egy halvány félelem, hogy ez a bianco felhatalmazás ugye a gyerekeinkre nem vonatkozik. Ami persze ostoba gondolat, hiszen Isten az Isten, nem alkudozhatunk Vele. Igazából az ő életükben is mindig ugyanazt a gondviselő szeretetet tapasztaltuk meg, mint a sajátunkban. Szépen alakult sorsuk.

Aztán amikor kiderült, hogy felnőtt lányom, akinek már három pici gyermeke van, rákos, nagyon sötét és magányos helyre jutottam. Hiába minden megtapasztalás, tudás, tanítás, hiába tudom, hogy nagyon sokan imádkoznak velünk a gyógy-

gyulásáért, nem tudom feldolgozni, hogy a lányunknak az életét kell féltetni, hogy azért kell rettegnie, hogy fel tudják-e nevelni a férjével a gyerekeiket, hogy a kislánya első születésnapjának megünneplése mellett transzplantációra és steril szobára kell készülnie.

Imádkozom, imádkozunk. Most is úgy érzem, minden jóra fordul majd, de azért az az ősbizalom, ami eddig bennem élt, megtört. Talán nem pusztult el. Amikor kiderült, hogy az első kemoterápia sorozat csak részlegesen hozott eredményt, Kentenich atyát kértem, segítsen megérteni, mondjon valamit nekem ebben a nehéz helyzetben. Ez volt a válasza: „Legyél nekünk mindig a háromszor csodálatos gubanc-kioldónk! MPHIC”. Ezt ízlelgettem magamban. A Szűzanya nem hagy el minket, továbbra is velünk érez, közbenjár értünk, úgy hiszem. Úgy akarom hinni.

Érzem az Ő segítségét abban, hogy erőt ad. Hogy időseodve is tudok, tudunk segíteni a lányoméknak, tudunk mellettük állni. Visszavetlünk kisgyerekeseknek, amikor a kezelésekk alatt itt laknak az unokák. Időnként két háztartást tartok rendben. És működik a dolog. Érzem a segítségét abban is, hogy a lányunk erős, reménykedő lélekkel, a humorát megőrizve viseli ezt a betegséget, és küzd a gyógyulásért.

Napjainkban:

Először is azt írom le, ami a legfontosabb számunkra: a lányunk teljes remisszióban van. Persze a folyamatos aggodalom most már mindig velünk lesz, de ez a tény csodálatos ajándék és bizonyosság. Hiszen a hétköznapi, gyermeki hit hiába tudja, hogy a megpróbáltatásokból épülünk, mégiscsak a jó dolgok azok, amik jól esnek a lelkünknek.

...a biankó felhatalmazás ugye a gyerekeinkre nem vonatkozik.

Egy fontos megtapasztalásomról szeretnék még írni. A transzplatáció utáni időszak olyan volt, mintha hullámvasúton ülnénk. Egyszer fent, egyszer lent. Az egyik ellenőrző vizsgálat rossz véredményeket mutatott. Ekkor megint nagyon elkeseredettnek, és főleg tehetetlennek éreztem magamat. Ekkor jött Bartolo Longo boldoggá avatásáért induló, közös pompeji rózsafüzér imádság megkezdésének a híre. Nem hallottam eddig erről az imaformáról semmit, Boldog Bartolo Longóról se sokat. Az rémlett, hogy Kentenich atya kapcsán hallottam már róla, hogy az ő tevékenysége is inspirálta Kentenich atyát a Schönstatt kegyhely alapítására. Úgy döntöttünk a férjemmel, hogy mindketten belevágunk. Számomra nagy kihívás volt. Ötvennégy napon keresztül a napi három teljes rózsafüzér elimádkozásától – nem az időigénye miatt, hanem a kötött szöveg miatt – tartottam. De ajándéknak bizonyult ez az ima, mert a tehetetlenségben azt éltem meg, hogy tehetek valami jelentőset én is. Magasabb szinten, mint a fizikai segítségnyújtás. Hálás vagyok a megtapasztalásáért.

És most imádkozunk tovább a háziszentélyünkben, és remélünk.

Találkozás a Szűzanyával

Kislány koromban édesanyám mesélt nekünk a fatimai jelenésekről, és annyira megérintettek a történetek, hogy onnantól kezdve évekig imádkoztam: jelenjen meg nekem is a Szűzanya! Közben felnőttem, a hitem is alakult. A legtöbb katolikus „hagyományt” tudatosabban

.....

Felnéztem a Szűzanya képre... és patakokban kezdtek folyni a könnyeim.

.....

végeztem, de vallásunk egyes mozzanatait megkérdőjeleztem. Mária is a megkérdőjelezett csoportba került. Hittem a csodáiban, hittem, hogy minden valaha élt ember közül a legeslegkülönlegesebb, de nem tudtam mit kezdeni azzal a kettősséggel, hogy imádni a Jóistent imádjuk, imádkozni viszont Máriához is imádkozunk... Miért? Miért kellene Máriához imádkoznom, amikor Istenhez is imádkozhatok? Miért kellene közbenjárást kérnem, amikor Isten szeret és hall engem? Sokáig nem találtam választ a kérdéseimre, és a Szűzanyát inkább „parkolópalýára” tettem.

Idén nyáron eljutottunk a férjemmel és a gyermekeinkkel az óbudavári családnapokra. Gimnazistaként jártam már ott gyerekvigyázóként, de felnőtt résztvevő először voltam. Ottlétünk negyedik napján csodálatos dolog történt. Nehéz szavakba önteni, amit átéltem, amit éreztem, ami végbement bennem. Dél előtt *Úton Máriával* címszó alatt hallgattunk meg két fantasztikus előadást (amit ezúton is köszönök Eszternek, Ricsinek, Juditnak és Palinak!). Lassan-lassan mindenféle érzés kezdett kavarogni bennem. Büntudat, harag, bánat, hogy eddig nem ismertem igazán Máriát, öröm, béke, nyugalom, hogy én is a gyermeke vagyok, engem is szeret, bárhogyan éltem is eddig. Különösen mélyre hatolt az a gondolat, hogy a Szűzanyánál megpihenhetünk bármikor – éppen úgy, ahogyan a gyermeink hozzánk jön: „bújni akarok!”

Az előadások után a házaspári beszélgetés következett volna, de a férjemnek egy halaszthatatlan dolga akadt, ami miatt én pár percre egyedül maradtam (nem először bizonyosodik be, hogy a Jóisten görbe vonalakkal is tud egyenesen írni). Bementem a kápolnába, leültem az első padba. Felnéztem a Szűzanya kép-

re... és patakokban kezdtek folyni a könnyeim. Gondolatok, érzések örvénylettek bennem, ezer meg ezer kép suhant át az agyamon. Láttam a gyermekeimet, ahogyan dacolnak velem, láttam őket hozzám bújva, láttam magamat, ahogyan elfordulok Máriától, és ahogyan az ölébe ülök... és hirtelen megéreztem egy illatot. Nagymamám illatát. És gyermek lettem egy perce. Egészen

kicsi gyermek, a Szűzanya kötényében. Megértettem, hogy nem kell a hitbeli dolgokat túlgondolni, túlmagyarázni. Sok a mi földi agyunknak. Felfoghatatlan, megmagyarázhatatlan. Megértettem, hogy egyszerűen csak hinni kell, és örülni, hogy van az égben is anyánk. Megértettem, hogy nem kell megértenem semmit. „Bújni akarok!” – mondtam Neki, és Ő magához ölelt.

Azóta elsírom magamat, amikor erre a nagy találkozásra gondolok. Kislányként azért imádkoztam, hogy jelenjen meg nekem Mária. Nem úgy teljesítette a Jóisten a kérésemet, ahogyan én elképzeltem... sokkal jobb ötlete volt!

Tobias

Tegnap délután volt a temetés. Négy intenzív, fájdalmas napon vagyunk túl, de ugyanakkor mély, titokzatos béke és öröm járja át a szívünket. Amikor a kórházban az ügyeletes orvos megállapította, hogy a baba nem él, olyan érzésem volt, mintha ez az egész nem lenne igaz, hiszen semmilyen emberi, orvosi magyarázata nem volt Tobias halálának. Reménykedtem, hogy Isten valamilyen csodálatos módon fel fogja támasztani. Folyamatosan Jézus három feltámasztása forgott a fejemben – Jairus lányának, az özvegy fiának és Lázár feltámasztásának az esete.

Kedden késő délután műtötték a feleségemet, Ráhel. Szerdán délután

elvittek neki a kórházba az Eucharisziát. Az igeliturgia közben éreztem szívemben, hogy Isten így szól hozzám:: „Barnabás, Tobias itt van mellettem. Ha szeretnéd, »visszaadom« neked, feltámasztom őt. Szeretnéd?” És elkezdtem gondolkodni. Az egész pár pillanat volt csupán, de számomra nagyon mély... „Ha Tobias feltámad, az évek folyamán eltávolodhat Istentől, sőt esetleg »háta fordít« Neki. Most ott van Vele. Ennél jobbat én soha nem tudnék neki adni... Úgyhogy szívemben így válaszoltam Istennek: Nem, nem akarom; azt akarom, hogy ott maradjon Veled...”

A ravatalozás reggel fél 9-kor kezdődött, és délután fél 4-ig tartott. Nagyon szép volt. A közösségi ház kápolnájában az oltár előtt ott feküdt a kis Tobias. Olyan volt, mintha csak aludt volna. Délután 3-kor elkezdtük imádkozni az irgalmasság rózsafüzérét. És pont abban a pillanatban, hogy elkezdtünk imádkozni, egy napsugár megvilágította a koporsó fejét. És csak a koporsóra esett a fény – a föld körülötte árnyékban maradt. Miközben mondtuk a tizedeket, ez a fénysugár szépen lassan az egész koporsót végigjárta. Mintha Isten azt akarta

volna mondani ezzel, hogy teljesen elárasztotta a kis Tobiast az Ő irgalmasságával...

Még néhány gondolat. Kedden, Ráhel műtétje után az orvos azt mondta, hogy Tobias legalább egy vagy két nappal korábban halt meg...

Isten teljesen elárasztotta a kis Tobiast az Ő irgalmasságával.

Hétfőre virradó éjjel Ráhel már nem tudott elaludni. Nagyon nyugtalanító érzés gyötörte, úgyhogy kiment a nappaliba, és a házi oltáron meggyújtotta a gyertyát, és imádkozott egy kicsit. Reggel én keltettem a hírrrel, hogy Ferenc pápa meghalt. Akkor azt gondolta, emiatt volt

nyugtalan... A ravatal mellett a közösségi tanítónk azt mondta, hogy lelkében egy nagyon tiszta képet látott: amint Ferenc pápa Tobiással a kezében megy fel az égbe, és teljes szívéből nevet. Nevet, mert azt gondolja, hogy a mennyország kapui biztos, hogy ki fognak tárulni előtte, hiszen egy nagyon tiszta, szelíd kisbaba lelke van a karjaiban. Este, amikor a temetés után hazajöttünk, és kicsit nyugodtabb körülmények között leültünk, Ráhel látja, hogy egyik bátyja, aki még csak nem is katolikus, egy képet küldött neki, amit ő maga készített AI-val: a képen Ferenc pápa egy kisbabával a karjaiban nevet a mennyország kapujában. Ezek után már nem volt kétségünk, hogy a kis Tobias Ferenc pápával együtt ment el tőlünk, és ahogy az orvosok is mondták, hétfő este Ráhel valószínűleg már nem a babát érezte, hanem összehúzódasokat...

Apró kis jelek, amelyek erővel és örömmel töltötték el bennünket. Vannak könnyebb, és vannak nehezebb pillanatok. Ha megállok egy pillanatra, és visszagondolok az elmúlt napokra, a sírás kerülget... Sose gondoltam volna, hogy egy nap majd saját kezemben viszem kisfiamat a koporsóban, hogy örök nyugalomra helyezzem... Talán így tudta Tobias Ráhel életét megmenteni. Mert a műtét után az orvos mondta, hogy Ráhel méhfala nagyon vékony volt... Mi pedig minden „erővel” rendes szülésre készültünk... Talán szülés közben a méhfala elrepedt volna, és mindketten meghaltak volna... Hogy miért halt meg Tobias, nem tudom... Talán csak a mennyországban fogom megtudni. Fáj, borzasztóan fáj... De tudom, hogy a legjobb helyen van, és ez vigasztal. E célért küzdöttem volna egész életemben: hogy Tobias megtalálja az Istenhez vezető utat. Most az ő feladata lett, hogy onnan fentről ő mutassa meg nekünk ezt az utat.

Szerdán délután a gyerekeknek elmondtam, hogy a kisbaba megszületett, de egyből felrepült Jézushoz. Olivért kivittem az erkélyre, és mutattam neki, hogy ott csücsül fenn, nagyon magasan Jézus mellett, és ott neki nagyon jó. A kis Tobias mint egy rakéta repült Istenhez... Olyan gyorsan és hirtelen ment el... Nem is tudtam megismerni igazán, mégis nagyon hiányzik... Köszönjük nektek is, hogy imáitokkal, szeretetetekkel mellettünk voltatok, vagytok.

Az én Magnificatom – Idős szüleim szeretetének fényében

*„Magasztalja lelkem az én Uramat,
örvendezve élek szárnyai alatt,
szolgálója lettem, lepillantott rám,
alázattal zengi dicséretét szám...”
„Adjatok hálát Istennek, az Atyának
mindenkor mindenért, a mi Urunk
Jézus Krisztus nevében.”*

Jóságos és irgalmasan szerető
Atyám!

Milyen csodálatos a Te szereteted, Uram! Hálát adok Neked a fölénk hajló jóságodért, hogy öröktől fogva szerettél és a szüleink által életre hívtál bennünket. Őbennük láttuk meg először a Te arcod fényét és szépségét. Ők mosolyogtak ránk a Te mosolyoddal, és örömeiket lelték bennünk, gyermekeikben. Tápláltak, kézen fogva vezettek, segítettek bizonytalan lépéseinket, bátorítottak, biztattak, erősítettek. Irgalmas szeretetükkel, Hozzád szóló imáikkal és Benned bízó lelkükkel szilárd alapot adtak nekünk. Minden nehézségben reméltek, és megmaradtak kedvesnek és vidámnak. Elénk élték az életet. Szorgalmasan, becsülettel, kitartóan és keményen dolgoztak, és ránk úgy tekintettek, mint a szemük fényére. Jó volt az ő gyereküknek lenni, és lassan felnőni az ő nagyságuk mellett.

Felnőttként is ezt a meleg, jó és elfogadó légkört kaptuk tőlük ajándékba. A házasságkötésünk és az unokáik érkezése és növekedése is milyen nagy öröm és ajándék volt a számukra! Mindenkor, mindenben a segítségünkre voltak. Elismerést, jó szót, bizalmat és megbecsülést kaptunk tőlük. Mellettük biztonságban érezhettük, és nagynak láthattuk magunkat. Az ő időződő szüleikkel is szeretettel törődtek, és tapintattal, figyelmesen gondoskodtak róluk.

Jó Atyám! Bennünket általuk Te növesztettél, és az ő „vállukon állva” látunk most távolabb. Most, hogy erejük megfogyatkozott, és testben kisebbednek, inkább lélekben növekszenek. Próbálják elfogadni, hogy egyre inkább ránk szorulnak, és többé-kevésbé engedik, hogy mi legyünk a segítségükre. Jóságos Atyánk! Te adsz Nekik ehhez erőt, alázatot és őszinte szívet. Mi pedig adhatunk nekik közben tiszteletet, megbecsülést, hálát, és odaadó, őszinte szeretetet, a Te segítségeddel. És gyakorolhatunk a mi idős korunkra is ezáltal...

Hogyan tudjuk megköszönni és viszonzni mindazt a jót, amit általuk Tőled kaptunk? Egyedül is és együtt, házaspárként, családként és nagycsaládként igyekszünk követni a Te hívásodat, és megtenni mindazt, amire Szent Fiad hív, és amire égi Édesanyánk példát adott nekünk. Az alázatos, tevékeny, szerető és odaadó szolgálat leg-szebben a Szűzanya életében mutatkozott meg, és Ő vezet bennünket ma

is. Hozzá szeretnénk hasonlítani. A kicsi és a nagy IGEN-ek kimondását és valóra váltását szeretnénk hálaajándékkul adni Neked, és viszozni szüleinknek is a Te irgalmas és csodálatos szeretettedet. Ha gon-

Jó volt az ő gyereküknek
lenni, és lassan felnőni
az ő nagyságuk mellett.

doskodunk a testükről, lelkükről, szükségleteikről és jól-létükről, már azzal is örömet szerzünk nekik. Ha meghallgatjuk őket, mindig kincsekre lelünk a visszaemlékezéseik által. Nekik fontos újra átgondolni a régi eseményeket, és hálát adni vagy megbánni, megbocsátani,

elengedni, felajánlani azokat Neked. Így könnyebb örülniük újra, vagy feldolgozniuk a fájdalmas eseményeket. Ebben is példát adnak nekünk.

Nagy tudásuk és életbölcsségük segít eligazodnunk ma is az élet apró és próbára tevő helyzeteiben egyaránt. Szeretnének értelmet és feladatokat találni a mindennapjaikban, és segíteni bennünket még most is. Igyekezünk bevonni Őket a nagycsalád eseményeibe, örömébe. Örülünk, hogy még velünk vannak, és beszélgetnek velünk, tanácsot adnak, magyaráznak, serénykednek, diót törnek, vagy csak fogják a kezünket... És milyen hálások ezért!

Együtt erősebbek vagyunk! Ezt érezzük naponta mi is... Sokszor kevés az idő, és sok a feladat... Egyszerre kellene több helyen lenni, és részt vállalni egymás életében, Gyermkeink, unokáink feladataiban és nehezebb küzdelmeiben. Néha elfogy az erőnk, gyengül a reményünk, és sajnáljuk, sajnáltatjuk magunkat...

De nehézségeinkben erőt ad Szent Fiad, és Vele együtt örömmel szeretnénk „függeni a kereszten”, és közben hálát adni Neked... Mária anyai oltalma kísér bennünket mindenkor, és Őhöz futunk, ha fáj a szívünk.

Köszönjük, jó Atyánk, hogy megbízol bennünk és küldesz minket, hogy lefaragod a vadhajtságainkat, és magadhoz vonzod a szívünket! A forrásunk, erőnk és örömünk is Teben van.

Mert nagy dolgokat műveltél velünk, és csodálatos a Te Szent Neved, Urunk!!!

Legyen mindenért hála és dicsőség Neked, mindörökön örökké! Ámen.

A halál után is van élet

□ Gyuri vagyok. 2013. májusát írjuk. Tíz év után nagy nehezen ki-mondjuk: akkor ezt hagyjuk abba. Tíz év nagy idő. Harmincéves vagyok. Korábban azt gondoltam, hogy ekkorra már házas ember leszek. Most kezdek újra az elején. De nem is. Ezzel a tíz évvel kezdeni kell valamit. Le kell zárni. De az emléket nem lehet csak úgy lezárni. És a kérdés: mi volt a baj? Mit hibáztunk? Hol volt a bökkenő? Kezdek újra, de nem az elején, valahol sokkal-sokkal távolabbról, mint az elején.

○ Hanna vagyok. 2013 július. Készülök az esküvőmre. Elég jól állunk, az utolsó simítások. Majdnem másfél éve, hogy feltette a nagy kérdést. Azóta is töretlen a boldogság, mint a mesékben. El is jött a nagy nap, persze

voltak rögek az oda vezető úton, de a végére elsimultak. Olyan ajándékot kaptunk aznap az Úristentől, amit soha nem felejtünk. A nagy család összejött a nehézségek ellenére, a nevetések és az a közösség, ami általunk jött létre, egyszerűen szeretetből. A nagy nap csodanap volt.

Az első, hogy családban gondolkodunk,
hogy össze szeretnénk házasodni.

Jött az igazi nagybetűs Élet, amit külföldön kezdtünk meg. De három év után úgy döntöttünk hazajönni, mert úton volt az első gyermekünk. 2017 tavaszán már magunkhoz is ölelhettük kisfiunkat. A második gyermekünkre kicsivel többet kellett várni, mint terveztük. Addig még egyet költöztünk, és megvettük azt a helyet, ahová a családi házunkat terveztük felépíteni. Mielőtt kezdtük volna, 2021 januárjában, meg is érkezett kislányunk. Szóval zajlott a nagybetűs Élet, két gyerek és egy építkezés. Nem volt könnyű. Éppen össze meséltem valakinek, hogy ez most nehéz, de tudom, hogy átmeneti, és majd jobb lesz. Ennél már nemigen lehet nehezebb. Tévedtem.

□ Szerdai foci. Belenyilall egy lövésnél a lassan tíz éve múltott és kiújult lágyéksérvembe a fájdalom. Ez intő jel, el kell kezdeni a következő műtétet intézni. Lassan eltelt még 10 év a szakítás óta. Ebben a tíz évben próbáltam lezárni, újakezdeni többször is. Írhatnám

kalandozások korának is, de inkább kudarcok korszaka volt. Rajtam kívül mindenki meg tud állapodni, csak én nem?! Még mindig nincs meg, hogy hol rontom el, miben vagyok elakadva. Pedig pszichológusnál is jártam, ami nagyon hasznos volt, még ha ezt nem is sikerült megfejtetni. Istennel is próbáltam rendezni a kapcsolatomat. Lassan épülök, már 2022-t írunk, kezdek azon is gondolkodni, milyen más életcélt választak magamnak, mert ez a családi életforma úgy fest, kezd elúszni. Mi a terve az Istennek velem? Az Úrhoz már úgy imádkozom, adjon nekem ebben a pártalálásban kegyelmet. 2023. Egy Pál Feri előadáson hallottam egy mondatot, ami pont nekem szólt, a csecsemőkorban kialakuló alap bizalomról. Megvan végre! Itt az

elakadás! Az előadás után pár hétre találkoztam egy régi ismerőssel, aki számomra hiteles, keresztény ember, beszélgettünk és kiderült, hogy coach-ként működik. Nosza, akkor nekem pont van egy idevágó problémám. Dolgoztunk rajta másfél hónapot, ami éppen elegendő volt, hogy leküzdjem azt az elakadást, ami gátolt. 2023 húsvétján könnyű voltam, újra bizalommal telve tekintetem a jövőbe. Ekkor ismertem meg Hannát. A Hanna név egyik jelentése: kegyelem.

○ Nem is tévedhettem volna ennél nagyobbat. 2021 decemberében nyelőcső daganatot diagnosztizálnak a férjemnél. Harmincnégy éves. Műtét nem jöhet szóba, áttét is van már a nyirokcsomókban. Ígérik, hogy miután megerősödik, elkezdjük a sugárkezelést. Gyorsan romlik az állapota. 2022 január. Azt mondják, már csak napok. Fel se fogom. De a gyerekek, a ház... 2022. január 8. Eljött látogatóba az a lelkész asszony, aki összeadott minket és aki keresztelte kisfiunkat, aki apukája vallását örökölte. A férjem úrvacsorázott és imádkoztunk. Megnyugodott, béke volt benne. Kértem az Urat, hogy vagy tegyen csodát, vagy tegyen csodát. Végül csodát tett, elhívta az Ő Országába. Én összetörtem.

Sírás, sírás és még több sírás. Erről szólt az életem. A nehézségek itt indultak. Addig minden, ami volt, csak a felkészülő edzés volt. A négy és fél éves kisfiunknak elmondani, hogy édesapját már soha nem látja. A harmincnyolc éves férjem temetését megszervezni, végigcsinálni. A házépítést folytatni...

Aztán folyamatosan jöttek a kapaszkodók. 2022 őszén eljutottam oda, hogy én ebből fel kell, hogy álljak, én ebből fel akarok állni. Isten végig kísért, adta a segítséget, és én is igyekeztem fogni a kezét, nem elengedni. Nagy küzdelem volt elfogadni az Ő akaratát. De végül a férjem égi születésnapjának első évfordulóján azt éltem meg a családunk, barátaink körében, hogy szeretetközösség van körülöttem. 2023 tavaszán már egész jól voltam. Ha valaki megkérdezte a gyűlölt kérdést „Hogy vagy?” – azt mondtam: vagyok, megvagyok. A fiam is érezhette ezt, mert azt mondta: „Anya, kellene találni egy hozzád hasonlóan magányos embert, akinek nincs gyereke, és segíteni tud neked az építkezésben.” 2023 húsvéthétfőjén szüleimtől indultunk hazafelé a gyerekekkel, és azt mondtam szüleimnek, hogy most már úgy érzem, egész kerek a kis „családunk”, amit újjáépítettem nekünk.

□ 2023 húsvéthétfőjén Csupakon találkoztunk. A bemutatkozás után másfél óra hallgatásba burkolóztam,

amíg fel tudtam dolgozni Hanna történetének sokkoló hatását. Majd egész éjjel beszélgettünk. Hajnalban nagyon tartózkodóan köszöntem el, nagy elhatározással magamban, hogy ebbe az érzelmileg instabil helyzetbe nem lépek bele.

○ Pár hónappal a találkozás előtt úgy éreztem, összenyom az a teher, hogy majd egyszer hogyan, hol és kit találhatok társnak. Egyáltalán találhat-e valakit egy özvegy, kétgyerekes anyuka? Ha igen, hol? Ezért esténként úgy kértem az Urat, hogy akkor jöjjön az a férfi, akivel és amikor én újra tudom kezdeni. A volt férjemet is kértem, járjon közbe értem. Találkoztunk, beszélgettünk. Lelkes voltam, lehet, hogy Ő lesz az. Majdnem két hét mérlegelés után felkerestem, kértem, folytassuk a beszélgetést, úgy éreztem nincs veszítenivalóm. Folytattuk, és elkezdtük járni közös utunkat.

.....

Meghívtuk Máriát is a mindennapjainkba,
mert sokszor úgy érezzük ketten
kevesek vagyunk egy négygyerekes család
életének szervezéséhez.

.....

□ Egyrészt nagyon idilli, másrészt borzasztóan fájdalmas és nehéz időszak volt. Idilli, mert megvoltak a kapcsolódási pontok, és mert tudtuk, mit akarunk és mit nem, és őszinte volt a kommunikáció. Nehéz, mert az elején nem tudtuk hogyan kezeljük a gyázt a kapcsolatban. 2023 szeptembere volt egy olyan mélypont, amikor minden nehézség egy nagy veszekedésben csúcsosodott ki, ám amit végül túlélte a kapcsolat.

○ Ez egy mérőföldkő volt. Onnantól jöttek a tudatos döntések, hogyan akarunk építkezni a kapcsolatunkban. Az első, hogy családban gondolkodunk, hogy össze szeretnénk házasodni. Elhatároztuk, hogy május 25-én megtartjuk az esküvőnket. A második, hogy összeköltöznénk. Aztán hogy szeretnénk még

gyermeket. Ezután, hogy együtt beköltözünk az épülő családi házba. Sok súrlódás volt még a minden vasárnapi templomba járás kapcsán is. Gyuri ebben megingathatatlan volt. Én inkább rugalmasan kezeltem ezt a kérdést, mert volt, hogy a gyerekek későn keltek, vagy csak programunk volt, ilyenkor nem akartam feszülni. Persze nem csak ez volt az oka, hanem az is, hogy vívtam a csatámat Istennel. Minden Miatyánkban mondjuk, hogy legyen meg a Te akaratom... Annyira nehéz volt ezt a mondatot úgy kimondani, hogy az tényleg őszinte legyen részemről! Háborogtam belül ilyenkor, küzdöttem. Áldozni se nagyon mentem,

más oka is volt, de ez is visszatartott. Gyurival erről is sokat beszélgettünk. Egyszer azt mondta, hogy azért jó elmenni vasárnap a templomba, és áldozni is, mert akkor Jézussal ténylegesen lehet találkozni, és áldozás után hordozzuk is Őt magunkban. Ez a mondat elgondolkoztatott. Azután ez is szépen fejlődött. Kialakultak a közös szokásaink, vasárnapi misék, esti közös imák, éneklések, ünnepek. Megszerveztük az esküvőnket (kicsit hamarabb, mint eredetileg terveztük, 2024. május 11-én), ami nagyon különleges élmény volt. Sok olyan helyzetet éltünk meg ebben a pár közös évünkben, amiben erősen éreztük Isten gondviselő szeretetét.

□ Az összeköltözés Csopakon történt meg, és onnan jártam dolgozni naponta Pestre. Tudtuk, hogy ez nem fenntartható sokáig, de asztalosként csak találok pár hónap alatt új munkát, addig meg a semminél azért több. Megterhelő volt a sok vezetés, a kora hajnali indulások, de már tudtam, meddig tart, és így könnyebb volt. Sűrű volt az élet, nagy volt a tempó, sok volt a változás. Lakhelyváltás, munkahelyváltás, nulláról hirtelen két gyerek, menyasszony, gyász, szóval néha azon elmélkedtem, milyen jó lenne, ha nyomhatnék egy pause gombot, hogy minden megálljon, és megvárja, amíg utolérem magam, belejövök a dolgokba. Aztán jött október 21., belenyúltam a gyalugépbe, ami kis csonkolással járt. Nem így képzeltem, de meglett az áhított pause. Lassan értettem meg, hogy nem úgy történik a csoda, ahogy azt várnánk: 2023-ban a második sérvműtét, aztán a csonkolás biztosította nekem a kapcsolat- és családepítés egyik legfontosabb építőelemét: az időt. Csoda volt, kegyelem volt, mert általában nincs az embernek 4 hónap fizetett szabadsága...

De az élet nemcsak játék és mese, a betegállomány közben kerestem az új munkát is. Próbáltam egy kompromisszumos megoldást keresni, hogy legyen elég idő építeni a családot és a házat, és azért hozzon valami kis pénzmagot is. Egy helyi pincészetnél találtam végül egy lehetőséget 2024 januári kezdéssel. Ez pont jól jött ki, mert addigra tudtam, hogy rendbe jön a kezem. Így mint megfontolt családfő, december elején felmondtam a munkahelyemen. Örültem, hogy ilyen simán lett új munkám. December 21-én váratlanul kiderült, hogy a

pincészet elesett egy nagyobb megrendelésétől, ami biztos pont volt, és a bővülésük egyik pillére lett volna, így mégsem tudtak felvenni. Péntek volt, karácsony előtt pár nappal, két gyerek, akkor már úton a harmadik, épülő ház. Az első gondolatomat még le is írhatnám, a második már nem tűrné a nyomdafestéket. Szó mi szó, egy kicsit másképp gondoltam ezt is. Kellett egy reggeli ahhoz, hogy megnyugodjak, és átértékeljem az éhgyomorra kapott hírt. Hannával megbeszéltük, és azt mondtam, hogy ez most azért történik így, mert valami jobb lehetőségnek kell a hely. Hittem, hogy Isten gondoskodik. Nem próbált meg nagyon.

Vasárnap a karácsonyi iskolai családi istentiszteleten odajött egy falubeli asztalos vállalkozó, hogy beépítéshez keres embert, ráérek-e, februárban indul egy nagyobb projekt. Szóval így lett új munkám.

De Isten gondoskodott rólunk az építkezés közben is. A sok közül csak egyet említek: amikor a burkolókkal megállapodtam, már tudtam, hogy a burkolatokat még meg tudjuk venni, de a munkát már nem tudjuk kifizetni. Nem baj, majd csak lesz valahogy, valami megoldást csak találunk, az alatt a pár hét alatt amíg burkolnak. Lett megoldás. Az esküvőnket pont a burkolási munka néhány hete alatt tartottuk, és rengeteg ajándék helyett rengeteg pénzt kaptunk, ami pont annyi volt, amennyibe a burkolási munka került.

○ Gyuri arra is hívott, hogy menjünk majd ilyen „keresztény családi táborokba”. Az első reakcióm, az volt, hogy: „Én? Biztos, hogy nem...” Végül eljutottunk Óbudavárra, ahol az első találkozásból éreztem, hogy nagyon különleges hely. Elkezdtünk a havi vasárnapi „gyerekes” misealkalmakra járni, akkor már három gyermekünkkel. Nyáron eljutottunk az első családnapios hetünkre is Miskolcra. Kivételes volt, mert a tábor harmadik napján kiderült, hogy negyedik gyermekünket várjuk, amikor is a misén a felolvasott evangélium az volt, hogy „aki a nevemben befogad egy ilyen gyermeket, engem fogad be”.

Meghívtuk Máriát is a mindennapjainkba, mert sokszor úgy érezzük, ketten kevesek vagyunk egy négygyerekes család életének szervezéséhez. Elindultunk a schönstatti úton. Lassan haladunk, és számtalanszor elbukunk. De az is lehet, hogy Mária hívott minket erre. Az esküvőnkre kaptunk egy Mária ikont, ami ma kezdetleges kis háziszentélyünk központja, ami nagyon sokat jelent, mert szem előtt van Mária és Isten igéje. Idén májusban ezzel a címmel (Schönstatti út) volt egy hétvége Óbudaváron, amin részt vettünk. Lelkileg nagyon sokat töltöttünk, sok mondatot éreztünk a magunkénak abból, ami ott elhangzott. De amit leginkább magunkkal vittünk, és igazán meg is tapasztaltunk, tapasztalunk, az Kentenich atya egyik tanítása: „A nehézségek a kegyelem betörési pontjai.”

Szeretetszövetségünk a Szűzanyával

„Hosszú az út, míg a kezem a kezéhez ér” – dúdoltam magamban az ismert dalt, miután megkaptuk a felkérést, hogy írhatnánk a szere-

.....

...a hétköznapi forgataga
enyhén szólva nehéz
terep a felkészüléshez.

.....

tetszövetség megkötéséről, amelyhez idén a kápolnaünnepen értünk el. A vágy már régen megszületett bennünk, mégsem éreztük elérke-

zettnek az időt. Vártunk mindig a jobbra, de főleg arra, hogy mi jobbak leszünk, és megérkezzünk a tökéletes állapothoz, és majd akkor odaállhatunk a Szűzanya elé, ha méltók leszünk rá. Főleg bennem élt egy ideál erről, mert amikor még lánykoromban megkötöttem a szeretetszövetséget, már több mint fél éve Schönstattban éltem, szívtam magamba a lelkeséget, közvetlenül tapasztaltam a Szűzanya működését, kegyelmi állapotban voltam, felkészültem szeretetszövetség megkötésére. Nos, ehhez képest a házasság, a családi élet, a hétköznapi forgataga enyhén szólva nehéz terep a felkészüléshez. Mégis a nehézségek, a kérdések adták meg a bátorságot, és jöttünk rá szépen lassan arra, hogy a várakozás nem egyenlő a cselekvéssel. De a Szűzanya a várakozás közben is cselekszik, hiszen világosan kimondja, hogy „Semmit nélküled, semmit nélkülem” nem tesz. Ezt kellett megérteni és világossá tenni a magunk számára. Az idáig vezető úton segítségünkre voltak azok a fiatal házaspárok, akiket családnapiakon ismertünk meg, és akik olyan könnyedséggel beszéltek a szeretetszövetség megkötéséről, hogy rögtön igent tudtak mondani rá. Többször elővettük témaként a családcsoporthoz is, majd a „Házaspárok útja” tematikus hétvége, gyermekeink ráhatása és a felkészülési anyagok vezettek minket a döntésig. Az ünnepi szentmise előtt együtt imádkoztunk Gertrúd Mária nővérrel és a másik házaspárral – ez igazán kegyelmi állapot volt, ami megerősített minket abban, hogy jó helyen vagyunk, és jó döntést hoztunk. A nővér hozzátette: VÉGRE!

A felajánló imánkban tett kéréseinket a Szűzanya első perctől kezdve komolyan veszi, mert folyamatosan eszközként használ minket, és megtalál a feladatokkal. A délutáni programok során még küldetést is kaptunk, amelyben Górány Róbertnek és gyermekeiknek is kiemelt szerepe van. Ezt azóta is hordozzuk a szívünkben és a mindennapokban. Külön öröm, hogy együtt ünnepelhettük gyermekeinkkel és családcsoporthoz néhány tagjával is.

Hibázni szabad

Szeretnénk megőrizni a hitet az emberben lévő jóban, először a rengeteg csalódás ellenére is, másodszor akkor is, ha egy csomó tévelygésnek leszünk tanúi. Tudják, pszichológusként meg kell mondanom: bizonyos fiatalkori hibák nem olyan veszélyesek ám... Hagyjuk, hogy butaságokat csináljon a gyermekünk, ne szabályozzuk le teljesen! Nagy baklövésektől meg kell óvnunk a fiatalokat, de engedjük, hogy tévedjenek és butaságot kövessenek el! Csak az olyan dolgoktól kell megóvnunk őket, amik következtében gyorsan lecsúsznak a lejtőn. Nem így volt ez velünk is? Amikor a szüleink hiába beszéltek, és mi nem hittünk nekik, amíg a saját bőrünkön meg nem tapasztaltuk? Mindenképp azt gondoltam, hogy az ilyen kisiklásokat nem szabad nagyon a szívükre venniük. Külsőleg igen, hiszen a fegyelem mi-

att be kell avatkozniuk, de bensőleg ne dühöngjenek túlzottan...

Végül pedig akkor is higgyünk az emberben lévő jóban, ha a harcok egyre erősödnek és szaporodnak. Még hozzá szeretném tenni, hogy soha ne kíméljük meg gyermekeinket a harctól! Ha ezt tesszük, akkor önállótlanúságra neveljük őket. Garantálom önöknek: Ha megspórolják a harcokat például azzal, hogy gyorsan megoldják a neveltjeik helyett a nehézségeket, vagy úgy, hogy a saját tekintélyüket vetik latba ahelyett, hogy a gyerekek küzdenék végig a dolgot, akkor azt fogják elérni, hogy az őszinte gyerekek térden állva fognak hálát adni, amikor önök már nem lesznek beszámíthatóak vagy ha meghalnak. Gondoskodjanak arról, hogy minden harcot, minden görcsöt a maguk erejéből

...engedjük,
hogy tévedjenek
és butaságot
kövessenek el!

oldjanak meg a gyermekek. Ugyanakkor azt is hozzáteszem: Mindenről tudnom kell! De beavatkozni?! Eszembe se jusson! Nem szólok bele. Nyugodtan botladozhatnak, csak ne essenek nagyon mélyre. Különben nem lesz belőlük erős személyiség.

Különben nem az életre neveljük őket. Különben bábokat nevelünk, de nem olyan embereket, akik megállják a helyüket az életben.

Ne mondjuk azt, amit korábban az aszketikus nevelésben mondtak mindig: na, most majd jól az orra alá dörgölöm a hibáit! Persze, felőlem egyszer – egyszer előfordulhat ez is, de sokkal fontosabb, hogy minden gyerek megtanulja elfogadni magát. És ha mint apa vagy anya támogatom ezt – akkor lehet, hogy hibát követtek el; sőt, nagyon is valószínű, hogy hibázni fogok. Mindig nehéz megkülönböztetni a tehetséget és az öntörvényűséget. Az alapelv azonban mindig az: Hagyom, hogy a gyermekem olyan legyen, amilyen. Isten ilyennek teremtette őt. Nem

kell olyannak lennie, mint amilyen én vagyok. Mindenkinek joga van az eredeti létre. És ezt szeretném megvédeni! És ha így összeülnek, és az asztalnál a gyermekeikről beszélgetnek, meg fogják látni, mennyi öröm tölti majd el önöket! Jó, ha tudják, hogy minél természetfeletibb a szemléletünk, annál természetesebb és eredetibb is! A gyermeknevelésben is. Természetesen gyakran nehéz különbséget tenni a sajátosságok és a nevelatlenség között. De ez nem olyan nagy baj. Ha megfelelő légkörben élnek, sose felejtsek el, hogy az isteni gondviselés is a kezében tartja a gyermekeimet. Engem is a kezében tart, és a körülmények által is alakít minket.

*Kentenich olvasókönyv
családok számára, 246. o.*

Add, hogy Schönstattért termékeny legyek:
alkotó legyen-né váljon életem
mindarra, mit jószágod eltervezett,
hogy Schönstatt által lelkek üdvözüljenek.
Akkor gazdagnak, dúsgazdagnak magasztalhatnak,
ennél nagyobb boldogságot sohasem adhatnak;
nincs semmi, amit még kívánni szeretnék:
Amit Te rendelsz el, az nekem kedves és szép.

Én Uram, én Istenem, végy el tőlem mindent,
ami csökkenti az irántad való erős szeretetemet,
adj meg mindent, ami a szeretetet irántad fokozza,
vedd el tőlem az Én-t, ha az a szeretetet zavarja.

Ámen

Korfordulón élünk

Három jelet figyelhetünk meg, amely által Isten különösen közel van hozzánk. 1. A házastárs jósága és gyengédsége. 2. A csalódások, amelyeket okoz nekünk. 3. A vétkek, a bűn. Mindhárom mélyebben a társunkhoz vezet bennünket, és Istenhez vezet minket. Egy negyedik pedig azok a feladatok, amelyeket Isten élénk tűzött a házasságban.

Isten a házasságunkat és családukat eszközként akarja használni. Mit jelent ez? A középkorban volt egy homogén keresztény nyugat. Az élet minden területe keresztény volt. Az az idő azonban, amikor Magyarország katolikus ország volt, elmúlt. A közvélemény már nem keresztény, hanem Isten nélküli. Gyakran nem istenellenes, hanem Isten nélküli. Az utolsó 100 évben végbement technicizálódás által új világ jött létre. Ennek az új emberiségnek az alapelvei keleten és nyugaton egyformák. A technikai adottságokból eredő közös vonások sokkal döntőbbek, mint az ideológiai különbségek.

Ez az új világ még nincs megkeresztelve. Ez az új emberi valóság még nincs megkeresztelve. Vagyis még nincs kapcsolata a kereszténységgel. Ez a XXI. század feladata. Az új

kereszténység kiindulópontja, kezdete a családban kell, hogy legyen. A feladat, amely a családra vár, nagyon nagy. Olyan embert kell létrehozni, aki elég erős ahhoz, hogy élni tudjon egy szuggesztív tömeg-társadalomban. Olyan embert kell létrehozni, aki tud szeretni, annak ellenére, hogy emberek ezreivel van kapcsolatban. Olyan embert kell az új családnak létrehozni, akiben Krisztus nagysága és ereje, képessége és szeretete felragyog.

„Új ember az új közösségben”
Kentenich atya az új embert három tulajdonsággal határozza meg: szabad, erős és papi. Szabad minden manipulációtól, de szabad az ösztönökkel szemben is. Erős: Keresztülviszi akaratát, és hű tud lenni. Papi: Krisztussal van kapcsolatban, ezért teljes létével bele-nyúlik Istenbe.

A házastársakra nézve ez azt jelenti, hogy mindkét fél kibontakoztatja saját eredetiségét, és a társa őt a saját eredetiségében elfogadja. Ezzel már érintjük az új közösség eszményét.

Isten a házasságunkat
és családukat
eszközként akarja
használni.

Kentenich atya úgy határozza meg ezt az új közösséget, hogy tökéletes személyiségekből áll, amelyet a szeretet alapvető ereje tart össze. Nincs más hely, amely annyira alkalmas lenne az új ember kifejlődésére, mint a család. A kölcsönös szeretet itt tud leginkább kibontakozni. Elfogadjuk egymást, örülünk a másik eredetiségének, és nagylelkűen elviseljük gyengeségeit. Lehetőségünk van arra, hogy a családban élő egyház legyünk. Azért lehetséges ez, mert tőlünk függ, hogy milyen a családon belüli légkör. Ha Krisztus ott él a családban, a házasságban, ha élő szeretet uralkodik, akkor az Egyház már a bejárati ajtónál érzékelhető.

Isten a házainkat Krisztus szeretetének kisugárzó központjává akarja tenni. Ahogy a Szentatya mondta: „Vonzóan hatnak másokra, mert egyszerűen szépek.” Emberek jönnek, és segítséget, vigaszt keresnek, tanácsot kérnek. A ház lakóival folytatott beszélgetés közben megtalálják a hitet.

Nekünk elsősorban az a fontos, hogy ezt a házat belülről építsük. Először is a házasságban, az Istenhez fűződő közös kapcsolatunkban és a gyerekeinkkel. A schönstatti családok elhatározták, hogy legalább egyszer egy héten beszélgetnek egymással. Amikor férj és feleség egymással beszélgetnek, akkor Krisztus jelen van a házasság szentségében.

Mit tegyünk?

- Először is kitűzünk egy időpontot.
- Másodszor, nem hagyjuk magunkat senkitől sem zavarni.
- Harmadszor, jó légkört teremtünk.
- A negyedik, fontos dolog a türelem.

Kérdések a beszélgetéshez:

- Mi szépet éltünk meg az elmúlt héten?
- Milyen szépet éltünk át egymásban?
- Milyen szépet éltünk át a gyerekekkel?
- Hol éreztük a Jóisten kezét?
- Hol vétkeztünk? (Egymás között, akkor itt az idő a megbocsátásra. A gyerekek velünk szemben elkövetett bűnét is bocsássuk meg!)
- Hol váltunk Isten előtt bűnössé? (Kérjünk Istentől bocsánatot!)
- Hol akar a Jóisten a következő héten használni bennünket?
- Hol használt a múlt héten? Mi jót tettünk egymásnak, a gyerekeknek, más embereknek?
- Végül jó lenne feltenni a kérdést, hogy mit akar tőlünk a Jóisten a következő héten.
- Jó lenne egy konkrét elhatározást is tenni.

És mindezt kivel? Máriával!

„Semmit nélkülöd, semmit nélkülünk”

Óbudavár, 1984. november 9–11.

Mária igenje az életre

Kedves Testvéreim!

Ma nem vasárnap van, mégis a hétköznapi miséktől eltérő módon ünnepeljük a történelmet megváltoztató Jézus húsvéti vacsoráját. A názareti Máriában a mi történelmünk van jelen, az Egyháznak az emberiség közös történelmébe ágyazódó történelme. Benne testet öltve az élet Istene, a szabadság Istene legyőzte a halált. Igen, *ma azt szemléljük, ahogyan Isten legyőzi a halált: sosem nélkülünk. Övé az ország, de a miénk az igen az ő mindent megváltoztatni képes szeretetére.*

A kereszten Jézus szabadon kimondta az igent, melynek el kellett vennie a halál hatalmát, azét a halálét, amely még mindig terjed, amikor kezünk keresztre feszít, és szívünk a félelem, a bizalomhiány foglya. A kereszten a bizalom győzött, a szeretet győzött, mely látja azt, ami még nincs, a megbocsátás győzött.

És Mária ott volt: ott volt, egyesülve az ő Fiával. *Ma ráébredhetünk, hogy Mária mi vagyunk, amikor nem menekülünk el, ő mi vagyunk, amikor igennel válaszolunk az ő igenjére.*

Korunk vértanúiban, a hitnek és az igazságosságnak, a szelídségnek és a békének a tanúiban az az igen

még mindig él, és még mindig szembeszáll a halállal. Ily módon ez az örömnapi olyan nap, amely arra kötelez bennünket, hogy megválasszuk, hogyan és kiért élünk.

Nagyboldogasszony ünnepének liturgiáján azt az evangéliumi szakaszt olvassuk, amely Mária Erzsébetnél tett látogatásáról szól. Szent Lukács ebben a szövegben Mária hivatásának egyik döntő időszakának emlékét közvetíti. Jó visszatérni ehhez az időszakhoz azon a napon, amikor földi pályafutásának célba érését ünnepeljük.

*Minden földi élettörténet, az Isten-
anyd é, rövid és véget ér. De semmi
sem veszik el. Így, amikor egy élet
véget ér, egyedisége még világosabban
ragyog fel.*

A Magnificat, melyet az evangélium a fiatal Mária ajkára ad, most minden napjának fényét kibontja. Egyetlen nap, a rokonával, Erzsébettel való találkozás, tartalmazza minden más napnak, minden más időszaknak a titkát. És a szavak nem elegendők: énekre van szükség, melyet az Egyházban továbbra is énekelnek „nemzedékről nemzedékre” (Lk 1,50), minden nap alkonyán. A meddő Erzsébet megelégedő

termékenysége megerősítette Máriát bizalmában: előrevetítette igenjének termékenységét, mely meghosszabbodik az Egyház és az egész emberiség termékenységében, amikor Isten megújító Igéje befogadásra talál. Azon a napon két nő találkozott a hitben, majd három hónapig együtt maradtak, hogy támogassák egymást, nemcsak a gyakorlati teendőkben, hanem a történelem új értelmezésében is.

Így, testvéreim, a feltámadás ma is belép világunkba. Úgy tűnik, a halál szavai és döntései kerekednek

felül, de Isten élete áttöri a kétségbeesést a testvériség konkrét tapasztalatain, a szolidaritás új gesztusain keresztül. Mielőtt ugyanis az a végső sorsunk lenne, a Feltámadás megváltoztatja – testben és lélekben – földi lakozásunkat. Mária éneke, az ő Magnificatja, megerősíti reménykedésükben az alázatosakat, az éhezőket, Isten fáradhatatlan szolgálót.

.....

A kereszten...
a szeretet győzött,
mely látja azt,
ami még nincs.

.....

Ők azok a nők és férfiak, akikre Jézus a boldogságmondásaiban utal, akik még megpróbáltatást szenvednek, de már látják a láthatatlant: a trónjukról ledöntött hatalmasokat, az üres kézzel elküldött gazdagokat, Isten ígéreteinek beteljesedését.

Ezek olyan tapasztalatok, amelyekről minden keresztény közösségben mindannyiunknak el kell tudnunk mondani, hogy megéltük őket. Lehetetlennek tűnnek, de Isten Igéje ma is világra jön. Amikor megszületnek azok a kötelékek, amelyekkel a rosszal a jót, a halállal az életet állítjuk szembe, akkor látjuk, hogy Istennél semmi sem lehetetlen (vö. Lk 1,37).

Néha sajnós, ahol felülkerekednek az emberi biztosítékok, ahol felülkerekedik az anyagi jólét és a lelkiismeretet elaltató erkölcsi lazaság, ott ez a hit előregedhet. Ilyenkor a halál veszi át a hatalmat a rezignáltság és a panaszkodás, a múlt visszasírása és a bizonytalanság formájában. Az emberek ahelyett, hogy a régi világ végét látnák, még mindig annak támogatását keresik: a gazdagok, a hatalmasok támogatását, mely általában a szegények és az egyszerűek megvetésével jár együtt. Az Egyház azonban ott él törékeny tagjaiban, megfiatalodik az ő Magnificatjuk által.

Ma is a szegény és üldözött keresztény közösségek, a gyengéd szeretet és megbocsátás tanúi a konfliktustól sújtott helyeken, a béketeremtők és hídépítők a darabokra tört világban azok, akik az Egyház örömet jelentik, ők adják az Egyház állandó termékenységet, ők Isten eljövendő országának első gyümölcsei.

Sokan közülük nők, mint az idős Erzsébet és a fiatal Mária: húsvéti nők, a feltámadás apostolai. Térítsen meg bennünket az ő tanúságtételük!

Testvéreim, amikor ebben az életben „az életet választjuk” (vö. MTörv 30,19), joggal látjuk rendeltetésünket a mennybe felvett Máriában. Őt annak jeléül kaptuk, hogy Jézus feltámadása nem elszigetelt eset, nem kivétel volt. Krisztusban mindannyian elnyelhetjük a halált (vö.

1Kor 15,55). Természetesen ez Isten műve, nem a mienk. Ugyanakkor Mária a kegyelemnek és a szabadságnak olyan összefonódása, amely mindannyiunkat bizakodásra, bátorságra, a nép életében való részvételre készítet. „Nagy dolgokat tett velem a Hatalmas” (Lk 1,49): bárcsak mindannyian megtapasztalnánk ezt az örömet, és új énekkel tanúságot tennénk róla!

Ne féljünk az életet választani! Általában veszélyesnek, vakmerőnek tűnhet. Hány hang szólal meg, és súgja a fülünkbe mindig: „Ki kényszerít rá? Felejtsd el! Gondolj a saját érdekeidre!” Ezek a halál hangjai. Mi viszont Krisztus tanítványai vagyunk. Az ő szeretete az, ami testestől-lelkestől hajt bennünket korunkban. Egyénként és Egyházként többé nem önmagunknak élünk. Ez – egyedül ez – az, ami az életet terjeszti, és az életet győzelemre segíti. A halál feletti győzelmünk most kezdődik.

Magyar Kurír

Újrakezdeni szabad

Ha fölállíthatnám a kedvenc *organikus pedagógia*-mondataim top 10 listáját, minden bizonnyal a legkedvesebb mondas az lenne, hogy *HIBÁZNI SZABAD*.

Sajnos azonban, ha azt listáznám föl, hogy az organikus nevelésnek melyik része áll legtovább az én életemtől a *valóságban*, ugyanez a mondat lenne az esélyes.

Bevallom, most, hogy az iskolakezdésben (már/még) egyik oldalról sem vagyok érintett, némi megkönnyebbüléssel állok neki a szeptembernek. Elgondolkodtatott, hogy mi is volt számomra vajon annyira szorongáskeltő az iskolában, hogy minden kedélyes „na, várod már a sulit?” kérdésre hangos *dehogyist* kiáltottam annak ellenére, hogy nagyon jó tanuló voltam, sőt tanulni a mai napig nagyon szeretek.

Ennek nyilván sok összetevője van, de talán nagy szerepe volt az égő piros tollal aláhúzott hibáimnak. Persze, mert kudarckerülő vagy, ahelyett, hogy sikerorientált lennél! – mondom magamnak. De vajon ez az én döntésem kérdése? Vajon az voltam-e eredendően, alkatilag, az iskolai „kudarckerülés-tréning” előtt is? Mi lett volna, ha mondjuk szép

élénk zöld színű tollal a legjobban sikerült részek lettek volna kiemelve? És nagy örömmel gondolok arra, hogy az *organikus pedagógiát* tanulgató tanárok számára már ez az alap!

...Irgalommal való érintkezést és a legmagasabbra való törekvést egyaránt megéli.

Központi jelentőségű, hogy elsősorban a jót vegyük és vetessük észre a neveltünkben, és persze saját magunkban. Reformra szoruló iskolai gyakorlatunk, közép-európai kultúránk, és egyáltalán a mai termelékenységet dicsőítő modern világunk számára idegen a hibázás lehetősége, a jóra való összpontosítás a tökéletlenségek mellett is, esetenként a valós hibák megbocsátása. Pedig milyen szép volna, ha nem ciki lenne hibázni, tévedni, hanem természetes, a tanulásra és fejlődésre lehetőséget adó, bátorított kezdeményezés!

A „modern világ” különösen hajlamossá tesz a maximalizmusra és a perfekcionizmusra – mindent, és ráadásul mindent tökéletesen! Elnézéssel, sőt, némi büszkeséggel ismerjük be, hogy „hát igen, kicsit maximalista vagyok...” Pedig az emberre vonatkoztatott tökéletesség fogalma csak emberi konstrukció, amely nem értelmezhető életünk valóságára. Manapság, amikor programdömping alatt görnyedezünk, és mindenből túl sok van, éppenséggel akár ki is szoríthatják ezek a tulajdonságok azt, hogy irgalmasak legyünk magunkkal és egymással szemben, és irgalmasságot fogadjunk el: magyarul, hogy találkozzunk az Irgalmassággal. Ezek egyáltalán nem maguktól jövő érzések vagy tettek, hanem éppen az ellenkezőjére tesz hajlamossá ben-

nünket a korszellem. Tartsunk hát ellen, ússzunk szembe az árral!

Egy ismerős pap mondása szerint az elmúlt századokban egyházunk annyira előtérbe helyezte Isten igazságos voltát, hogy most párszáz évig csakis az isteni irgalmasságról kelle-ne beszélnünk!

Becsüljük meg tehát a hibá(in)kat, mert ezeken keresztül érintkezünk az Irgalommal. És érdemes átgondolni azt is, hogy milyen istenképet akarunk kialakítani a neveltünkben (és önmagunkban), vagy milyenné akarjuk lassacskán átformálni a már meglévőt.

Nekünk, schönstattiaknak van még egy aranymérce: Kentenich atya

példája és szavai nyomán arra törekszünk, hogy a megszokott kicsi dolgokat szokatlanul jól végezzük el. Nincs-e itt ellentmondás? – kérdezhetjük jogosan. Valóban feszültség, mégpedig kiaknázható, teremtő feszültség húzódik a fentebb mondottak és az eszményre való törekvés között. Akár ki-kí önmaga is elgondolkodhat: a gyakorlatban mit jelent az ő számára, hogy az Irgalommal való érintkezést és a legmagasabbra való törekvést egyaránt megéli.

Nekem például azt jelenti, hogy az eszményemre való törekvésemet kicsi részfeladatokra aprítom, lelki napirendembe csak néhány (és nem sok, nem az összes) elhatározást illesztek be, amelyeket aztán a lehető legjobban igyekszem betartani.

Az irgalmasság nem jelent igénytelenséget. A nagyszívűség gyakorlása nem azonos a „jó lesz az úgy is” mentalitással. Tart-suk meg az igényességet abban is, hogy nem adunk ki hanyag munkát a kezünk közül, például a telefonos üzenetekben *csa-kazértis* tartsuk meg figyelmesen a helyesírást még akkor is, ha az *autocorrect* észrevétlenül visszajavítaná... (A szövegszerkesztő egyébként most is pirossal húzza alá azokat a szavakat, melyeket hibásnak tart...)

Vagy választhatjuk, hogy néhány apró szeretet-gesztust, örömszerzést ráérősen, gondosan végzünk. Vagy dönthetünk is: „most inkább irgalmas leszek, mint igényes”. Vagy: egy területet kiválasztok, és ott leszek tökéletlenséget elfogadó. Vigyázat, a megsértődés is perfekcionizmus! Vagy ha kiemelem is a hibákat, még előbb a jó szempontokat húzom alá, például egy szakdolgozat értékelése sem csak hibajegyzék lesz.

A mozgáspedagógia szerint a hangsúly az irányon van, nem a végponton. Isten nem azt akarja, hogy légy hibátlan (ami lehetetlen), hanem azt, hogy a szándékod, a szíved irányra mutasson Őfelé.

Sok Felé tartó és Hozzá közelebb vivő hibázást kívánok mindnyájunknak!

Új tanév Máriával

Az iskolakezdéshez közeledve adja magát a gondolat, hogy elöntsön minket (és gyerekeinket) az újdonság varázsa. Persze ez nekik egészen más, mint nekünk, felnőtteknek: új tankönyveket kapnak, új füzeteket, lehet, hogy változik az osztálytermük, vagy másik tanárhoz kerülnek.

Viszont a jelen élethelyzetünk nekünk pont olyan, hogy az iskola- és óvoda-kezdés nem okoz semmilyen konkrét újdonságot. Vagyis minden gyerekünk ugyanabba az intézménybe megy, ugyanabba a terembe, ugyanahhoz a pedagógushoz. Gondolom többen vannak így, ha nem is mindegyik gyerekükkel. Az új kezdethez kell az energia, kell hozzá a Szűzanya segítsége. Ugyanakkor – és most erre helyezem a hangsúlyt – elkél a Szűzanya szeretete akkor is, amikor az életünkben az ismerőst, a megszokottat kell megszeretnünk.

Az állandóságot
elfogadni, magunkhoz
ölelni azt, amit
már évek óta
az unalomig végzünk.

Az állandóságot elfogadni, magunkhoz ölelni azt, amit már évek óta az unalomig végzünk. Nekem a szeptember most nagyon erősen ezt a „szokásos” kezdést hozza, és szerintem igenis nagy dolog szeretnünk ezt. Ahogy Pilinszky írja: „meg kell tanulni vágyakozni azután, ami a miénk”. Ehhez a vágyakozáshoz, ehhez az ismerősségváráshoz kíváncsi mindenkinél – szülőknél és gyerekeknél – a legjobbakat. Szép dolog Máriához fordulni az ismerősben is, Rá hagyatkozni akkor, amikor azt hisszük, már mindent tudunk. Ő a bölcsességével és a szeretetével ezekben az időkben is velünk van.

Örömeink

Kiss Lukács Domonkos

Mlinkó Bertold Nikolasz

Varga Mária Luca

Fehér Domonkos

Bartal Benedek

Paulovics Klára

ifj. Rizmajer György

Farkas Alice és Barbála

Csupor Bori

Heiszer Abigél

Vida Luca

Máté Johanna

Török Janka és Hugaut Marcell

Tremmel Flóra és Németh Gellért

Czigányik Lidia és Szabó Jakab

Török Csenge és Böhm Zsombor

Heiszer Magdi és Kiss Balázs

Hencz Dóra és Gyök Bendegúz

Ha ti is szívesen megosztjátok
velünk örömeiteket, küldjétek el
az oasis@schoenstatt.hu-ra!

Ház Gergő

[1978–2026]

Mindennél jobban szeretnénk most másutt lenni. Szeretnénk nem a sírod mellett állni, Gergő. Szeretnénk veled meginni egy pohár bort; szeretnénk veled nagyot nevetni egy közös ebéd közben; szeretnénk veled örömmel dicsérni az Urat, miközben gitározol. Szeretnénk a közeledben lenni, hogy átragadjon ránk felhőtlen vidámságod; szeretnénk apró-cseprő ügyeinkkel hozzád fordulni, hogy te azt mondd nekünk: „Nem probléma, megoldjuk!”

Szeretnénk egy csipetnyit kapni a Gondviselésbe vetett mélységes bizalmadból. Szeretnénk megtapasztalni azt a tüzet, ami téged mindig az Isten felé vitt.

Szeretnénk a saját házasságunkban, kapcsolatunkban megélni azt a lobogó szerelmet, amit te a feleséged iránt éreztél a házasságod 25 évében, napról-napra, múlhatatlanul, olthatatlanul.

Szeretnénk legalább egy napra a gyerekeink példaképe lenni, ahogy te a fiaidnak mindig is az leszel. Szeretnénk olyan édesapa lenni, mint te, aki minden egyes reggel elgaloppoztál friss zsemléért, hogy a gyerekeidnek szendvicset kenj az iskolába a kaoszós reggeleken. Aki fáradhatatlanul „Katica-tanyáztál” a kisebbekkel, pedig huszadszor talán már nem volt olyan kalandos. Szeretnénk olyan édesapa lenni, aki hajnalig sörözget és társasozik a nagy gyerekeivel és azok barátaival, pedig Házéknál a társasozás verre menő küzdelem. Olyan apa, aki a Tisza-túrára a saját hét gyereke mellé még egy csomó cimborát is bevállal, viszi a bográcsot, és eteti az egész csapatot fáradhatatlanul. Olyan apa, aki nem sajnálta az időt és energiát arra, hogy telente egy kedves kis kunyhóban kucorogjanak a családi síeléskor, ami mindannyiuknak örök emlék. Olyan apa, aki a legmélyebb szenvedésében is gitározott és énekelt a gyerekeivel esténként a családi imákon.

Most már szeretnénk melléd beülni az autóba, hogy ellilult ujjakkal szorítsuk a kapaszkodót, miközben tövig nyomod a gázpedált. Talán nem lenne olyan halálfélelmünk, mint régebben.

Gergő, amikor a te életedre tekintünk, a saját életünk egyszerűen eltörpül mellette. Bár mégennyit is élhettél volna, életed mégis teljes volt. Egy teljes élet, egy igaz élet, egy örömteli élet, egy odaadott élet. 200 százalékon élted az

életed. Úgy tűnt, számodra nincsen megoldhatatlan probléma. Ha jött valami váratlan nehézség, egy idegesítő probléma, csak mondtál egy cifrát, és megoldottad. Biztosan mindig ismertél valakit, aki közelebb vitt a megoldáshoz, hihetetlen kapcsolatrendszered volt. Látod, most is itt van az egész város...

Nemcsak a baráti kapcsolataid voltak erősek, a rokoni kapcsolataid is. Közös ünnepek és hétvégék a testvéred, Ati és Ágica családjával, mély szeretetkapcsolat Lujzi testvéreivel, Ildikével és Zsófikával, akikre szintén testvéredként tekintettél. És persze Lujzit sem hívtad Lujzinak soha, mindig csak Lujzikának. Ennyire szeretted.

Egyszer beszéltél arról, hogy a munkád során gyakran olyan ügyfeleknek dolgoztál, akik épp nehéz helyzetben voltak, egy válás vagy egy haláleset miatt kellett eladni az otthonukat. Ilyenkor te a hivatásodnak élted meg azt, hogy ebben a helyzetben ott legyél, jelen legyél számukra, és akár fél órán keresztül panaszolhassák neked, ami a szívüket nyomta.

„Semmit nélkülöd, semmit nélkülünk.” A Schönstatt Családmozgalomban, aminek hosszú-hosszú éveken keresztül oszlopos tagja voltál, ez egy hangsúlyos mondat, ami a te életedben is nagy súlyt kapott. Semmit nélkülöd, drága Szűzanya, hiszen minden napunkon, minden döntésünkben, minden tettünkben csak Veled és Általad akarunk eljutni az Atyához és a Te Szent Fiadhoz.

Semmit nélkülünk! Ezt élted élénk, Gergő, a Szűzanya karja, keze lettél, az odafigyelő tekintete, a gyűjtő hallgatása, az eszköze, aki által cselekszik a világban. Tevékeny szeretet voltál.

Fel sem tudom sorolni azt a sok munkát, tevékenységet, szervezést, amit másokért végeztél, hogy Isten országa már most is köztünk legyen. Hetente ovis hittant tartottatok Lujzival, taizéi imaesteket, dicsőítéseket szerveztetek. Kántorkodtál a templomban, a gitáros kórust vezetted a szentmiséken. A plébánián az évfárad előadásokra sok olyan embert is vonzottál, akik a templomot inkább elkerülték, de örömmel eljöttek egy-egy jó hangulatú közösségi programra. Gondoskodtál róla, hogy a templom búcsú ünnepe ne múljon el ugrálóvár és vattacukor nélkül. Egy évtizeden keresztül te voltál a Házasság Hete szervezésének a motorja, szíve-lelke. Az évek során mennyi remek előadót hoztál Kaposvárra! Lujzival a Családkadémia két éves képzése, a

CSAK 11 során klassz előadóvá váltatok, és nemcsak elhivatottan dolgoztál a saját házasságodon, hanem másokat is gazdagítottál a tapasztalataiddal. Számtalan jegyespár hallotta tőled az ikonikus mondatot: „Lassú tűzön süsd a nődöt!”, és élted is, amit tanítottál, null-24-ben udvaroltál a feleségednek. „Annyira szeretett engem” ezt mondta Lujzi, amikor meghaltál, és potyogtak a könnyei megállíthatatlanul. Óriási az üresség nélküled.

A schönstatti családnapokon nemcsak előadóként, sokszor házigazdaként is jelen voltatok. Régióvezetőként mindig számíhattunk rád. Szíveden viselted, hogy az országban minél több Házaspárok útja készüljön. Vezetted a Csakazértis a Családokért Egyesületet, pályázatokat, támogatásokat jártál ki. Évekig hűségesen szervezted Pécsi Rita előadássorozatát, hogy minél több pedagógus és szülő megismerje az organikus pedagógiát, ami szívügyed volt. Gergő, bármit is csináltál, azt egész szívvel csináltad, még a focit is. Sosem voltál langyos víz.

És mindannyian tudjuk, hogy nem így tervezted. Nem ezt akartad. Szeretted volna Lujzit elvinni nyáron Görögországba, még sokszor megtáncoltatni, hogy lásd a mosolyát, és mindennap vele akartál ebédelni. Szeretted volna oltárhoz kísérni a lányaidat, Lénát, Jójót, Ilut. Szeretted volna megigazítani a fiaid nyakkendőjét az esküvőjükön, Baluét, Bencéét, Samuét, és sok év múlva Mirkóét is. Szeretted volna Lujzival balatoni nagyszülő lenni, majd az unokáidban gyönyörködni.

Sok terved volt az életre. Erre is és a következőre is. Mégis máshogy alakult. Most a drága Szűzanya karjaiban vagy. Marcival együtt kicsit felrázzátok a mennyei kórust, jó arra gondolni, hogy CSAK-os csapat van a mennyben. Jó arra gondolni, hogy letetted azt az óriási testi és lelki szenvedést, ami már évek óta napról-napra, óráról-órára gyötört, azt a súlyos betegséget, amitől néha már csak árnyéka voltál önmagadnak.

Hisszük és tudjuk, hogy mindig megmaradsz nekünk, hogy a legfőbb közbenjárónk leszel a mennyben. Körülveszed szereteteddel a családot, soha nem hagyod el őket. Bármilyen is lesz, tudjuk, mit mondanál: „Nem probléma, megoldjuk!”

Sokszor jut eszembe, hogy te bennünk élsz tovább, az összes gyerekedben. Természetesen téged senki nem tud helyettesíteni, de ez nem is cél, viszont az biztos, hogy én olyan férj, apa és barát szeretnék lenni, mint amilyen te voltál. Mindenkihez volt egy szép szavad. Mindenkinek mindegy lettél.

Elképesztően sokat jelent, hogy egy ilyen apát kaphattunk a Jóistentől. Talán nem túlzás azt állítani, hogy mások 80 év alatt nem adnak annyit magukból, mint Te 48 év alatt.

Nem lehetünk elég hálásak azért, amit tettél értem, anyáért, a testvéreimért és a barátaimért... Ma csak álmodom arról, hogy lesz majd egy nap, mikor színről színre látlak. Ez volt az egyik kedvenc éneked... most már csak mi álmodunk, neked ez valóság.

Mindig azt mondtam neki, hogy olyan szeretnék lenni, mint ő, ugyanazt szeretném csinálni. De tudom, hogy ő nem azt akarná, hogy ugyanolyan legyek. Azt szeretné, hogy még nála is jobban tudjak szeretni, amit most még nem tudom, hogyan érhetnék el, de segíteni fog, tudom. Nem akar ná azt, hogy ilyen hamar véget érjen az utam. Azt akarná, hogy az unokáimmal focizzak, ahogy ő is tanított, és ami az ő terve is volt.

Emlékszem még, amikor gitározni tanult. Éjjel-nappal csak gitározott. Minden kudarc ellenére szépen lassan fejlődött és fejlődött. Majd már odáig, hogy minden misén ő zenélt. Egy egész kórust szervezett a templomba, és minden mise fényesebb volt a zenéivel. Minden délután és minden este a zenéjét hallgattam, és gyönyörű volt. Majd ahogy teltek az évek, még ügyesebb lett. Minden alkalmat megragadott a zenélésre.

Majd másfél évvel ezelőtt elkezdődött valami. Egyre kevesebb lett a zene. Először csak a délutánok, majd szépen lassan az esték csendesedtek el, és egy idő után már csak a templomban hallhattam. Mára már se délután, se este nem hallom, sőt már a misén se szól a gitár, csak áll ott, mint egy öreg barát, aki várja vissza a bajtársát. De azt a gitárt többet nem halljuk dalra pendülni kezei alatt.

Tarté Tatin

Egy nagyon kedves történet jutott eszembe az őszi lapszám mottójával kapcsolatban., mely így hangzik: „Új kezdet Máriával” – Feleségem mesélte többször, hogy gyerekkorában a nyaranta hozzájuk segíteni, gyermekekre felügyelni járó, messzi földről érkező Teri néni, akit később nekem is volt szerencsém megismerni, az ebéd vagy a sütemény készítésénél a tepszi sütőbe helyezésekor az ajtó becsukása előtt mindig azt mondta, hogy „sütő-főző Mária, viseld gondját!”

Engem nagyon megérintett ez a kérés. Nemcsak azért, mert Teri néni gondolatában-szívében ott volt Mária, hanem azért is, mert nem egy távoli, misztikus, magasztos értelemben volt része az életének, hanem nagyon is valóságosan. Háziasszonyként. Hétköznapi jelenségként, akivel meg lehet osztani a feladatokat, segítségül lehet hívni a legkisebb dologban is. Aki a munkavégzés közben ott volt mellette. És ott van mellettünk is.

Ma így főztem én is az ebédet. Rottyogott a lábasban az ennivaló, de nem tudtam mellette lenni, mert sok egyéb dolgom volt. Félttem, hogy ha nem kevergetem elég gyakran, akkor odakap. De ekkor eszembe

jutott ez a szép kérés. Az ebéd elkészült, én a dolgomra siettem, és este már csak a kenyérbéllel kitörölt edény fogadott odahaza... Mária...köszönöm!

Még tart a nagy meleg, sokszor esőért imádkozunk, mögöttünk a sok program, nyári élmény, pihenés, közösen töltött idő, és lassan belerázódunk az új iskolai év menetrendjébe is. Az ízek, illatok még nyáriasak, könnyűek, frissek, gazdag és bőséges, színpompás a piac, de az érzés már ősze hajló. Érnek az őszi gyümölcsök is, sok a körte, alma. Érdekes hozzájuk fordulni egy kis örömért!

6-8 közepes méretű almát meghámozunk, kimagozunk, és vékony szeletekre vágunk. Egy sütőálló kerek, magas falú edényben 125 g vaját melegítünk, és ebben enyhén megkaramellizálunk 200 g cukrot. Ha ez kész, szorosan egymás mellé téve behelyezzük az almaszeleteket, és lassú tűzön megpároljuk őket, amíg egészen barnák nem lesznek (kb. 45 perc). Ekkor az edényben lévő almára 500 g leveles tésztát terítünk. Előmelegített sütőbe tesszük, és addig sütjük, amíg a tészta szépen meg nem pirul. Ekkor kivesszük, és néhány percet pihentetjük. Fogyasztás előtt a serpenyőre ráteszünk egy nagyobb tányért, és egy hirtelen mozdulattal – vigyázva a kezünk épségére, nehogy leforrázzuk magunkat megfordítjuk, így a ropogós tészta alulra, a krémes, vajas, karamellás alma pedig felülre kerül. Rövid ideig érdemes gyönyörködni benne, ahogy a sűrű, finoman illatozó gyümölcsös, ragacsos mártás ráfolyik a ropogós tészta alá, aztán vágjuk gyorsan szeletekre a még meleg süteményt, és kis-tányérra téve kanalazzunk rá egy nagy adag vaníliafagylaltot.

Ha nagyon fokozni szeretnénk ezt az egyébként is pazar élményt, akkor egy magas cukortartalmú, jó savú, igazán gazdag és kiegyensúlyozott bort kortyolgathatunk hozzá. Például a Sauska Pincészet 2023-as Tokaj Late Harvest borát. Ünnepe lesz!

Nagyon örültünk, hogy a regisztrációs pultnál vállaltunk feladatot, mert így lehetőséget kaptunk arra, hogy rég nem látott, kedves ismerősökkel elkerülhetetlenül összetalálkozzunk, és néhány szót válthassunk.

Szívmelegítő találkozások!

Ismét megélhettük azt az otthonosságot, színességet, vidámságot, ami az óbudavári közösséget jellemzi.

Több mint 20
év után is
rácsodálkozunk
Schönstatt
gazdagságára!

Azt hittem, a Mária-kert csak egy kert,
de annál sokkal több! A 4 mérföldkőnek
biztos jobban utánanézek, hisz rengeteg
minden van, amiről nem hallottam még.
Vagy csak eddig nem érintett meg...

Saját kertünkben
is kialakítunk egy
kicsi Mária-kertet,
olyan növényekkel,
amelyekről itt
hallotunk, és
szimbolikájuk van.
Tesszünk egy padot is...

Óriási ajándék volt Alexandre Awi Mello atya érdeklődése a magyar közösség iránt, valamint őszinte meghatódott visszajelzése arról, hogy az „Egymásba írt szívek szentélye” körül különleges élő szeretetkapcsolatot érzékelt.

Örültünk annak is, hogy Awi Mello atya a prédikációjában kitért a gyökerek megtartó erejére.

Megérintett, ahogyan Awi Mello atya személyes emlékein keresztül mutatta be Ferenc pápa mély Mária-tiszteletét, hitét és a schönstatt mozgalomhoz fűződő bensőséges kapcsolatát.

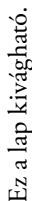
Öröm és hála van a szívünkben, hogy
személyesen is ismerhettük
a magyarországi schönstatt mozgalom
alapítóit. Élmény volt róluk mesélni.

Schönstattunk,
mint egy szép
csokor virág:
sokféle, illatos,
és gyönyörű!

Az ragadott meg minket, hogy mindenki
nagyon komolyan vette a saját feladatát,
és magas színvonalon, igazi schönstatti
igényességgel oldotta azt meg.

Gyerekszój

Julival SOLO kártyát játszunk. Nézi, hogy ez nagyon hasonlít az UNO-ra, töri a fejét...

– De Mama, ez miért Solo?

– Hát, tudod...

– Jaj, tudom már! Azért, mert szólni kell, ha elfogy a lapod!

Ágoston a születésnapja utáni reggel szeretne tortát enni.

– Én kaphatom azt a szeletet, amin az Oreo van?

– Hát, az a torta közepe, onnét most nem vágnék, kérj inkább ebből a részéből!

– De hát mégiscsak én vagyok a másnapos születnapos!

A családukban bevett gyakorlat, hogy augusztus 10. után már óvatosan veszünk dinnyét, mert (a népi mondás szerint) olyankor már belepisült Szent Lőrinc. Nagylányomnak nyár elején újságolom, hogy épp készülök dinnyét venni.

– De jó, kösz! De olyat vegyél légszi, ami nem savas!

– Savas? Mire gondolsz?

– Hát, tudod olyat, ami finom, és nem olyan izés.

– Mizés?

– Jaaj, hát olyat, amibe nem pisilt bele az a bácsi!

Ülünk a kocsiban, úton az ovi felé.

Négyéves kislányom:

– Apa, nézd meg a kezem!

– Most nem tudok odanézni, vezetek.

– Miért?

– Mert, ha odanézek, hogy: „Jaj de szép kis kezed van!”, és közben valami элем kerül, akkor – BUMM – nekimegyünk.

– Nahát, apa! Szerinted szép a kezem...?!

Kislányunk tervezgeti, milyen lesz, ha ő lesz anyuka. Ábrándozva mondja:

– És amikor majd megszületik a kisbabám, olyan jó lesz, hogy kézbe vehetem és megölelhetem őt! És akkor majd végre én fogom kérni tőle, hogy öltözzön fel meg ilyenek!

Hétévesünk nehezen boldogul a harisnyájával, segítséget kér. Húzom fel, kicsit tényleg nehezen megy, próbálkozom... Ő egyszer csak megunja a várakozást, rám kiált:

– Húzzad már fel, kisanyám!!!

A méz az jagad, úgyhogy a méztől jagadozók lesznek a bogajak. (Beni 3,5)

Úrnapi körmeneten vagyunk, kislányom elgondolkozva nézi, ahogy előttünk alakul a virágszőnyeg. Hamarosan hallok, ahogy a testvérének magyarázza:

– Azért szórnak virágot az útra, hogy ha nagyon lemaradnánk, tudjuk, merre ment a pap bácsi!

Kamasz nagyfiunk kedves válasza a segítségkérésre:

– Sok mindenre születtem, de a mosogatógép bepakolásra nem.

(Más területen azért rengeteget segít! ☺)

Óbudavári hírek

Örömteli eseményekkel zártuk a tavaszt: a Mária-kert gyönyörűen fejlődött, az Ozsvári-liget pedig sokak örömére már nemcsak zöldelve, hanem virágba borulva fogadta a vendégeket – hálásan köszönjük Hodován Péter áldozatos munkáját! A kiépített öntözőrendszernek köszönhetően a nyári hőségben egy újabb hűsítő oázissal gazdagodtunk, ahol szívesen időznek a családok.

Május 31-én tartottuk a csodálatosan színes Küldetésünnepünket, majd június elején, az Európa Fórum keretében fogadtunk külföldi schönstatti házaspárokat és atyákat, nővéreket. Ezt követően József atyával és a régió családjával közösen vettünk részt egy vidám, gyerekbarát szentmisén.

Nagy véghajrával, de június 21-én délutánra elkészült az „A” épület négy apartmanja, ahová még aznap este be is költözhettek az első családnapokra érkező vendégek. Hálásan köszönjük mindenkinek, aki munkájával és imádságával támogatta ezt a folyamatot! A többi helyiség berendezése és birtokbavétele jelenleg is zajlik. E sorok írásakor debütál az új előadóterem, és reményeink szerint hamarosan a tea/kávékonyhát is használni lehet majd.

A sok öröm mellett természetesen kihívásokkal is szembe kellett néznünk. A „B” épületben például egy teljes hétig szünetelt a melegvíz-szolgáltatás. Ez a kellemetlenség két

turnust is érintett, igazán hálásak vagyunk a családoknak, akik hősiek nagylelkűséggel és megértéssel fogadták ezt a próbatételt.

A családnapi gondos előkészületek előzik meg: az előadók és a házigazdák a rengeteg gyakorlati teendő és a párhuzamos csoportok koordinálása mellett folyamatosan imádkoznak a hetükön részt vevő családokért. Ehhez a munkához sok mindenből merítenek erőt. Az egyik legkedvesebb lelki muníciót az a titokzatos levél jelenti, amelyet néhány héttel a „bevetés” előtt találnak a postaládájukban. A boríték az aktuális jelmondatot rejt gyönyörűen kinyomtatva, biztató szavakkal és imádsággal kísérve. Hálásan köszönjük ezt a figyelmességet az inkognitóját évek óta őrző elkövető(k)nek!

Időközben elkészültek a Családnapi füzetek is, amelyeket a házaspárok a záró szentmiséken örömmel vehetnek kézbe. Örömteli megtapasztalni a családcsoportok összetartását: a szép kiadványból nemcsak a jelenlévők kapnak, hanem a csoporttársak gondoskodnak azokról a házaspárokról is, akik idén nem tudtak eljutni Óbudavárra.

A nyári hőség bőven ad lehetőséget a kegyelmi tőke gyarapítására is. Igyekezzünk hűvösebb szobát biztosítani azoknak, akik ezt kérik s nagyra értékeljük azok áldozatkészségét, akik a többiek kényelmét szem előtt tartva zokszó nélkül vállalják az olykor rendkívül meleg tetőtéri szobákat is. Szerencsére a közösségi terek hűtése eddig kiválóan működött, és egy nagylelkű felajánlásnak köszönhetően a külső ebédlőt is klimatizálni tudjuk.

Bár a híresen kemény óbuda-vári karsztvíz a lerakódó vízkő miatt gyakran okoz bosszúságot, mostanában mégis mély hálát érzünk azért, hogy minket nem fenyeget a vízhiány. Ugyanakkor az országunkat és földrészünket sújtó aszályt mi is a bőrünkön érezzük. Imádkozunk érte, hogy soha ne jussunk el odáig, hogy azt kelljen a Korsóra írunk: „*Nincs vizük!*”

.....
...egy újabb hűsítő
oázissal gazdagodtunk,
ahol szívesen időznek
a családok.
.....

„Szívből jövő ünnep” – 100 éves a Márianővérek közössége

„Még soha nem tapasztaltam ennyire családi élményt a templomban” – mondja Mónika, fiatal felnőtt fiúk édesanyja – az ünnepség vége felé. Ez volt a második alkalom, hogy részt vett a magyar schönstatt mozgalom által szervezett eseményen, és szemmel láthatóan meghatódott. „Gyakran járunk vasárnaponként templomba – hol az egyik, hol a másik plébániára –, de ott nem igazán érzünk kapcsolatot. Soha nem tapasztaltam még ehhez hasonlót, és vágyat érzek arra is, hogy ide tartozzak.”

Ezek a szavak visszhangoznak bennünk, amikor visszatekintünk a Schönstatti Márianővérek 2026. május 9-i budapesti évfordulós ünnepségére. Talán megragadják a nap lényegét: nem csupán ünnepélyes visszatekintés volt ez egy százéves közösségre, hanem a lelki otthon megtalálásának kézzelfogható élménye is. A kegyelem áradata, amelyet már a májusi évfordulós ünnepségen Schönstattban is érezni lehetett, itt is érezhető volt.

A közösség centenáriumiát mintegy száz vendég részvételével ünnepelték a budapesti Schönstatt Központban. Az ünnepséget számos találkozás, hála és mély lelki kapcsolat jellemezte. A vendégek – túlnyomórészt a Schönstatt család tagjai – az ország különböző részeiről érkeztek, hogy részt vegyenek az ünnepségen.

Dr. Martos Levente Balázs segédpüspök prédikációjában a következő szavakkal foglalta össze a közösség karizmáját: „Légy Mária a közösségben!” Emlékeztette az összegyűlteket, hogy a hivatás elsősorban nem nagy struktúrákban, hanem inkább a hozzáállásban nyilvánul meg: a máriás jelenlétben – a konkrét mindennapi életben, mások szolgálatában, egy csendes, mégis hatékony jelenlét révén.

Azt mondta, hogy mély benyomást tett rá az a felfedezés, hogy bár a Schönstatti Márianővérek csak két éve élnek állandó jelleggel Budapesten, évtizedek óta kapcsolatban állnak a Magyar Schönstatt Családdal. Ez a folytonosság kézzelfoghatóan érzékelhető volt a nap folyamán – az idővel egyre erősödő barátság, a közös út és a közös küldetés megnyilvánulásában.

A segédpüspök idézett a közösség egyik lelki szövegéből is: „Mária anyai szeretetét továbbadni, az élet és az egyes emberek önzetlen szolgálatát továbbvinni... – ez Isten vágya. Erre hív minket.” Az ünnep során ezek a szavak újra megerősítették azt a küldetést, amely nem marad elvont, hanem igyekszik kézzelfoghatóvá válni a mindennapi életben.

Prédikációjában Balázs atya arról is beszélt, hogy ma szükség van olyan emberekre, akik „bölcsek, szelídek, vidámak, szolgálatra készek és határozottak” – olyan emberekre, akik életükkel Krisztusra mutatnak. Rámutatott arra, hogy a Schönstatt Mozgalom ennek a hozzáállásnak a kísérleti műhelye, s ez mélyen megérintette a jelenlévőket, miközben egyúttal új kihívás elé is állította őket.

Az eucharisztikus ünneplést követően a hála kifejezése mélyen személyes hangvételt öltött. Sok vendég köszönetet mondott a nővéreknek, és hangot adott hálájának – gyakran szavakkal és ajándékokkal, valamint az ünnepség megszervezésében segédkező önkéntesek hihetetlen odaadásával. Mindvégig érzékelhető volt az őszinte melegség légköre.

Különleges ajándék volt egy rózsabokor, amelyet az óbudavári Mária-kertben fognak elültetni mint a márianővérek „centenáriumának” szimbólumát. Ehhez egy kis ezüst emléktábla is tartozik, mely ezt hirdeti. A püspök által celebrált misét követő prezentáció bepillantást nyújtott a kis budapesti közösség életébe és szolgálati területükbe. Jelenleg három márianővér él Budapesten: Gertrud-Maria nővér, aki régóta támogatja a családokat a schönstatt mozgalomban; M. Julie nővér, aki fiatalokkal – különösen lányokkal és fiatal nőkkel – foglalkozik; és Margit-Mária nővér, aki rezidens orvosként dolgozik a Péterfy Sándor utcai kórházban.

Az ünnepnapon megerősítést jelentett M. Siglinde nővér és négy Temesvárról érkező nővér jelenléte is. A jubileumi dal közös eléneklése volt az egyik legmeghatóbb pillanat: egy többszólamú előadás, professzionális hangszeres kísérettel és látható örömmel, amely mélyen megérintette a jelenlévőket.

A schönstatt mozgalom tagjaiból álló vonóegyüttes különleges hangulatot adott az alkalomnak, olyan zenei mélységet kölcsönözve, amely egyszerre volt felemelő és ünnepélyes.

A hivatalos részt követően a budapesti Schönstatt Központ kertjében folytatódott az ünnepség. Ebéd és később kávézás közben olyan légkör uralkodott, amelyet nehéz szavakba önteni: nyitott, meleg és szerény. A gyerekek játszottak, a beszélgetések elmélyültek, és újra meg újra felhangzott. M. Siglinde nővér harmonikájátéka

.....

Soha nem tapasztaltam még ehhez hasonlót, és vágyat érzek arra is, hogy ide tartozzak.

.....

A gyepen zajló csoportos táncok fiatalokat és időseket egyaránt hívogattak a részvételre – ez a jelenet maradandó benyomást keltett: az Egyház nemcsak mint közösség, hanem mint élő kapcsolat.

Mindeközben a vendégek ajándéktárgyakat vásárolhattak a kis jubileumi boltban, illetve még jobban megismerhették a közösséget játékos formában. Magyarra fordították és bemutatták az eseményen a „Jubileumi Kurzus” egy részét. A rövid videók is éppígy betekintést nyújtottak a közösség különböző tevékenységi területeibe.

A nap eucharisztikus áhítattal fejeződött be, amelynek során mindent ismét Isten elé vittek: hálaadást a 100 évért, a közösség útjáért, a támogatókért és a jövőért. Utána maradt még idő fényképekkel emléket felidézni a nővérekkel együtt, és beszélgetni, így szelíden lezárni a napot.

Május 9-ére visszatekintve a legerősebb az marad, hogy a Schönstatti Márianővérek karizmáját nemcsak felidézték, hanem valóban meg is élték – találkozásokon, zenén, imán és közös ünnepségen keresztül. És talán Mónika mondta ki ezt a legőszintébben: hogy itt valami láthatóvá válik, amire sokan vágnak – egy egyház, amely családdá válik. „Arra vagyunk hivatva, hogy az egyház szíve legyünk...” J. K.

Gertrúd-Mária nővér

Küldetésünnep Óbudaváron

Közösségeink, családjaink küldetését és saját küldetésünket állította középpontjába az idei ünnepünk Szentháromság vasárnapján, május 31-én Óbudaváron. A bevezetőben elhangzott, hogy a nap során kérdezzük meg egymástól: mi a te küldetésed? Így kibontakozik a közös küldetésünk, és megerősödünk a saját küldetésünkben.

Május 31-e Schönstatt lelkiségének történetében fontos mérföldkő. 1949. május 31-én alapítónk, Josef Kentenich atya hosszú levelet küldött az egyházi elöljáróknak, amelyben választ ad azokra a kérdésekre, melyek Schönstatt sajátosságait, üzeneteit feszegetik. A II. Vatikáni zsinat előtt Schönstatt több tekintetben nehezen volt értelmezhető a mechanisztikus gondolkodású egyházi elöljárók számára. A levél megírása kockázatos volt, és egyben bátor kiállás is, amelynek Kentenich atya száműzetése lett a következménye. A Mária-kertben ennek a mérföldkőnek a felirata: ingabiztonság.

Az ünnep vendége a brazil származású Alexandre Awi Mello atya, a nemzetközi Schönstatt közösség elöljárója, generálisa volt. Szentbeszédében így tanított:

„Kedves Magyar Schönstatt Család, akik ma az »Egymásba írt szívek« szentélyében a küldetés ünnepére gyűltetek össze! Ma a liturgia és a történelmünk mélyen, gondviselésszerűen kapcsolódik egymáshoz. Ünnepeljük a Szentháromságot – Isten titkát, aki élő szeretetközösség –, és egyben ünnepeljük május 31-ét, a prófétai küldetést, amelyet Kentenich atya bízott családunkra... Ma Schönstatt küldetését ünnepeljük, a harmadik mérföldkövet. Schönstatti értékekről beszélünk, amelyek e mögött állnak, de mindezt végső soron egyetlen szóval lehet összefoglalni: kötődések. Vagy még kifejezőbben: szeretetkapcsolatok vagy »radikális szeretetkapcsolatok«, emberi és egyben természetfeletti kötelékek.

Kentenich atya prófétai módon felismerte, hogy a modern világ nagy betegsége az emberi kötelékek pusztulása lesz: a belső magány,

Schönstatt küldetése
éppen abban áll,
hogy újraépítse
a kötődések kultúráját.

a tömeg anonimitása, a felszínes kapcsolatok, a bizalom képességének hiánya, és a szív odaadásának képtelensége...

A modern ember attól szenved, hogy elveszítette szívének gyökereit. És Schönstatt küldetése éppen abban áll, hogy újraépítse a kötődések kultúráját: kötődés Istenhez, kötődések az emberek között (személyes kötődések), kötődés Máriához, kötődés a szentélyhez.

Ezért nem véletlen, hogy a ti szentélyetek az »Egymásba írt szívek« küldetését hordozza. »Inscriptio cordis in cor«. Micsoda mély kép! Szívek, amelyek egymásba íródtak. Nem egymás mellett. Nemcsak külsőleg állnak kapcsolatban, hanem belülről íródnak egymásba.

Ez tulajdonképpen magának a Szentháromságnak a leírása. Az Atya az emberben él. A Fiú az Atyában él. És a Szentlélek az élő szeretet köteléke közöttük. A Szentháromság személyei »beírták magukat egymásba«. És pontosan ezt a valóságot szeretné Isten is létrehozni közöttünk. 2023 óta tudatosan éreltéték meg a küldetéseket, melyet ezekben a szavakban fogalmaztatok meg...

Testvérek! Ez az evangelizáció. Ma sok ember már nem az intellektuális érveken keresztül kezd el hinni. Akkor kezdenek hinni, amikor egy közösséggel találkoznak, amelyben valódi szeretet él.

Ha valaki hűséges házasságot lát. Ha fiatalokkal találkozik, akik képesek mély barátságokra. Ha megtapasztal egy családot, amely a nehézségek ellenére összetart. Ha megtapasztal egy olyan szentélyt, ami egyúttal otthon is. Akkor megért valamit a Szentháromságból...

Talán a Szentlélek ma pontosan ezt szeretné megújítani közöttünk. Hogy családjaink szentháromságszerűbbé váljanak. Hogy mozgalmaink családi-asabbá váljanak. Hogy közösségeink kevésbé legyenek funkcionálisak, inkább bensőségesebbek, szívéliesebbek. Hogy újra megtanuljunk időt szánni egymásra, figyelni, ott maradni, és együtt hordozni a kereszteket. Mert a május 31-i küldetés 1949-ben nem ért véget. Akkor kezdődött el igazán. És ma rajtunk keresztül folytatódik.

A Szentháromság szeretné láthatóvá tenni szeretetét a világban megszentelt emberi kapcsolatok által. Tegye Mária, a Család Királynője az »Egymásba írt szívek« szentélyét az igazi radikális kötődések helyévé, amely radikális a hűségben, radikális a gyengédségben, radikális az együttérzésben, radikális a hitben. És érezze mindenki, aki ide belép: »Itt az Isten az emberek között él.«

A szentmisében két házaspár kötött szeretetszövetséget. Ebéd után családi akadályverseny kezdődött, melynek során végig lehetett látogatni a közösségünk sokszínűségét bemutató 12 sátrat. A sátrakban interaktív játékokat játszhattunk, beszélgetésre és információszerezésre is volt lehetőség. A menetlevelükkel a „küldetés akadályversenyen” a legalább öt sátrat meglátogató családok a nap végén sorshúzással különböző nyemréményeket kaptak, ahol a földj egy óbudavári hétvége volt.

Az ünnep a fiatalok fáklyás futásával ért véget. A futók, összesen tizennégyen a fiú-, lány- és családmozgalomból, felváltva vitték a fáklyát az óbudavári küldetésünnepéről a budapesti Közösségi Helyre. Mindezt azért tették, hogy a budapesti szentély iránti vágyukat kifejezzék, bizonyítsák szándékuk komolyságát, és áldozatukkal gyarapítsák a kegyelmi tőkét. A futás végén a Közösségi Helyen szentmisét is ünnepeltek.

Alexandre atya így búcsúzott: „Nem értek egy szót sem a nyelvetekből, de tisztán lehetett érezni az élő szeretetszövetség légkörét, amelyben otthon éreztem magam.”

Organikus Pedagógia sátor a Küldetésünnepen

Apostolként szívügyünknek tartjuk az organikus pedagógia és a Schönstatt mozgalom kapcsolatát. Ezért örömmel éltünk a lehetőséggel, hogy sátrat állítsunk az Organikus Pedagógia Egyesületnek, nagy lelkesedéssel és a szokásos munkamódszerünkkel fogtunk hozzá a szervezéshez.

Először is társgondolkodókat kellett keresnünk, hiszen a sokféle gondolat mindig több mint az egy embertől származó ötlet. Nemcsak ötletelőkre, hanem szervezőkre és aktív résztvevőkre is számítottunk, nem volt nehéz dolgunk, hiszen nagyon sokaknak szívügye az organikus pedagógia a mozgalmából.

.....
...szívügyünknek
tartjuk az organikus
pedagógia és a
Schönstatt mozgalom
kapcsolatát.
.....

Férjem munkamódszere, hogy rendszeresen tartja a kapcsolatot a szervezőkkel, így sok mikro-megbeszéléssel haladtunk előre. A vizuális látványt egy organikus tagintézmény tanulói készítették (Dunakeszi Krisztus Király Általános Iskola és Gimnázium).

A veszprémi Szilágyi Erzsébet Keresztény Iskola vezetője – Eveli Péter – és kollégái is kivették a részüket a munkából, akik szintén aktív egyesületi tagok, majd Sopronból is csatlakoztak a csapatunkhoz.

Örömünkre szolgált, hogy a Csermák Péter atya által vezetett Tükörképzés is nálunk keresett helyet, de ez érthető, hiszen több iskolánk is részt vesz ezeken a lelki napokon.

Az esemény napjára minden összeállt, bár az ország különböző pontjairól érkeztünk, Rita és Zoli aktuálisan Debrecenből jöttek.

Jó volt látni, hogy a férjek az organikus pedagógiához írt „Életút” társasjátékkal fogadták az embereket, nagyon jókedvű kis csapatot alkottak játékvezetőként, felszabadult, humoros, hangulatos beszélgetéseket kezdeményeztek.

Külön színfoltja volt a sátor asztalának, hogy Pécsi Rita előadásában elhangzott eredeti mondásait kis cetlikben el lehetett vinni gondolatébresztőnek.

Úgy gondolom, hogy a legfontosabb mégis a sok személyes beszélgetés, és az organikus pedagógiában oly sokszor hangsúlyozott „*élmény – tapasztalat – azonosulás*” volt.

Persze használtuk az országos találkozók ismertető roll-lapjait és a „Kulcs a neveléshez” kiadványokat és szóróanyagokat is.

Amikor hozzánk érkezett Alexander atya, teljes képet kaphatott a magyar Organikus Pedagógiáról: Pécsi Rita előadói és szerzői munkásságáról, az egyesületi munkáról, a konferenciákról és találkozókról, a tagintézményhálózatról, és arról a nagyon fontos szakirányú képzésről, aminek bárki a részese lehet. (Idén szeptembertől Győrben, minden év januárjában pedig Budapesten, sőt idén októberben Erdélyben, Sepsiszentgyörgyön indul a képzés. Ennek tartalma olyan, mintha felsőfokú oktatást kapnánk a schönstatti élethez. Nemcsak pedagógusoknak szól, tehát bátran jelentkezhetnek rá házaspárok, nagyszülők, vezetők és bármilyen felekezeti érdeklődő emberek is. Igazi apostoli terület!)

Nagyon felkeltette Alexander atya érdeklődését is ez az egyedülálló kincs, nyitott az együttműködésre, keressük a lehetőséget, hogy tanuljunk a nemzetközi pedagógiai projektekből, és szívesen osztjuk meg az organikus szemlélet magyar sajátosságait is.

Hála a kilenc évnvi vezetői munkáért

Orsinak és Péternek azért vagyunk nagyon hálásak többek között, mert hatalmas szívvel vezették a Magyar Schönstatt Mozgalmat. Több erős érvet is hozhattak volna, miért nem fér bele ez az életükbe, mi mindenre szükséges összpontosítaniuk, hol mindenhol kell jelen lenniük, de ők nem magyarázkodtak. Nem az észérvek mentén mérlegeltek, hanem a szívükbe írták a mozgalmat. Hűségesen.

Péter bátor és határozott – erre nagy szükség van vezetőként. Orsi szelíd és mély – nélkülözhetetlen erény az érzékelésben. Egymásra figyelnek és hallgatnak, így egységük adta meg a jó vezetői kombinációt. Mindehhez járul még Máriával való szoros kapcsolatuk is. Nagyon figyelték, hogy Ő merre mutatja az utat. Az áramlatokra érzékenyek voltak, s azoknak motorjává váltak. „Tegyetek meg mindent, amit mond!” Ők megtették. Akkor is, ha nehéz volt.

Különösen hálásak vagyunk azért, hogy rájuk sosem kellett várni. Elérhetőek voltak, bármilyen kérdésünkkel, elakadásunkkal kapcsolatban is kerestük őket. Két beteg között Péter visszahívott minket, s Mári mellett is rendelkezésre állt Orsi.

Szívből kívánjuk, hogy mostantól szívük álmaira összpontosíthassanak, és benne hely maradjon továbbra is mozgalmunknak!

Nehéz küldetés volt számukra a ciszterekkel való együttműködést 50 évre biztosító megállapodás újratárgyalása, azok megváltoztatását szorgalmazó elképzelés felbukkanása, és az ekörül kibontakozó helyzet kezelése. Alázattal és Istenre való ráhagyatkozással álltak bele. Nem elzárkózva, hanem megimádkozva a helyzetet. Ez nem zárult még le, de formálni tudták határozott, szelíd jelenlétükkel mindnyájunk erről való gondolkodását, a feladatot átadva a „KH-örnek”.

Valamelyik nagy ünnepünk volt éppen a szentély körül. Sok vendéggel, résztvevővel. Orsi megkért, hogy ajándékokat adjak át a mise végén prominens személyeknek, mert Mári mellől nehezen tud majd odamenni. Kb. kilenc tasak volt betárazva virággal, kártyával, könyvvel, ahogy illik. Péter beszélt a mikrofonba, majd újabb és újabb személyeket köszöntött. Én ijedten – mint egy óvódás anyák napján – kapkodtam a fejem Orsi és Péter között, hogy mikor melyik ajándékot adjam, de főleg: kinek? Orsi – mint egy bölcs, rutinos óvónéni – csak a szemével intett: az jó lesz. Az is jó lesz. Az nem lesz jó. Utóbbinál megijedtem. Nehogy összekeverjem a jól megtervezett, átgondolt ajándékokat! Ezért odaléptem Orsihoz, s jeleztem, hogy inkább maradok Mári mellett. Adja oda ő a megfelelő ajándékot. Orsi is egy pillanatra megtorpant, aztán sietve elviharzott, hiszen Péter már újabb személyt konferált. A kavarodás egyetlen stabil pontja Mári volt. Megfogta a kezem huncut mosolyával, és puszit kért. Nos – jó reggelt kívánok –, Mária az igazodási pont. A biztos kapcsolódás. Ezt Orsi jól tudja, csak én felejttem el újra és újra.

Orsi és Péter nagyon sokoldalú vezetők. Egyszerre tevékenyek és mélyek. Dolgosak, precízek, nagyon nagy munkabírásiuk, de mellette érzékelhető volt mindig komoly belső életük. Az egésznapos vezetői találkozókat mindig egy rövid atya-tanulmánnyal kezdtük, és csak ezután láttunk neki az operatív munkának.

Számukra mindig nagyon fontos volt a vezetőtársakkal való jó kapcsolat. Azt mondták, fontos, hogy mi egymással jóban legyünk, szeressük egymást, mert ennek a kapcsolatnak kisugárzása van, ez fog kihatni az egész közösségre. Ezért nemcsak a közös ügyeket beszéltük meg, vagy számoltunk be egymásnak arról, hogy milyen események voltak a hozzánk tartozó felelősségi területeken, hanem a találkozóknak fontos része volt a jó hangulatban közösen elfogyasztott ebéd, a jóízű beszélgetések is.

Vezetőtársaikat nagyon látták, nagy bizalommal voltak irányunkban. Munkánkban nagyfokú önállóságot kaptunk, de természetesen akár a találkozón, akár külön megbeszélések keretében mindig nyitottak voltak arra, hogy megbeszéljük a felmerülő kérdéseket.

.....

...ezt stabil
és mély Isten- és
Mária-kapcsolatunknak
tudjuk be.

.....

A vezetői munka szükségképpen magával hoz emberi konfliktusokat, meg nem értettséget is. Orsi és Péter nagy erőssége tisztánlátásuk, és hogy nehéz vezetői kérdésekben is tudtak világos elvek mentén döntéseket hozni, de azokat minden esetben őszinte szeretettel közvetítették a vezetettek felé. Nem sajnáltak időt, energiát, személyes beszélgetést annak érdekében, hogy a helyzetet jól érzékeljék, egy-egy döntés háttere érthető és elfogadható legyen, és a jó kapcsolat megmaradjon.

Bámulatos, hogy ilyen hosszú időn keresztül megfeszített munkában nem égtek ki, és kettejük kapcsolatát is mintha inkább támogatták volna a közös erőfeszítések, mintsem akadályként éltek volna meg. Mi ezt stabil és mély Isten- és Mária-kapcsolatuknak tudjuk be.

Orsival és Péterrel való közös szolgálatunkban mindig azt érezhettük, hogy fontosak vagyunk. A velük való beszélgetésekben őszintén megoszthattuk örömeinket és nehézségeinket is, mert figyelmük, elfogadásuk és szeretetük biztonságot adott. Bár mindig a megoldásra törekedtek, sosem a probléma állt a középpontban, hanem az ember. Azt is nagyon szeretjük bennük, hogy mindenkiben meglátják a jót, és azt szeretettel, türelemmel erősítik.

Schönstatthoz és Máriához való hűségük és elkötelezettségük példa lehet mindannyiunk számára. Életükkel és küldetésükkel hitelesen mutatják meg, mit jelent másokat szeretettel, alázattal kísérni, szolgálni és Isten felé vezetni.

Amikor Orsival és Péterrel együtt dolgozunk, akár korábban a mozgalom vezetői körében, akár egy zsinati folyamatban, vagy bármilyen munkában, de ha csak beszélgetünk velük, akkor azt nagyon szép megtapasztalni, hogy teljes nyitottsággal, érdeklődéssel fordulnak felénk, kíváncsiak arra, hogy mi mit gondolunk, hogyan látjuk az adott helyzetet. Ha nem is értünk mindig egyet, nem meggyőzni, hanem megérteni szeretnének minket. Olyan vezetők, akik tudják mit szeretnének, merre szeretnének menni, de ha a többség mást gondol megfelelőnek, teljes mértékben el tudják azt fogadni. Kezüket a kor és a közösség „pulzusán tartják”. Orsi finom, csendes jelenléte, Péter tüzes, lángoló karaktere szép egységet alkot.

Összeköt bennünket Móri és Vitya sorsa. Mindig volt egy közös tapasztalásunk, egy nyelvet beszéltünk, pedig a nehézségekről, fájdalmakról ritkán esett szó. Két ember, két sors – Móri és Vitya – akik nehézségeket kaptak, de áldássá, kegyelembetörési ponttá váltak a családjuk számára. A sérült táborokban, vagy egy-egy óbudaári programon nagyon jól tudtak egymásra rezonálni, és ezzel mi is sokkal könnyebben tudunk kapcsolódni egymáshoz.

A vezetés során sok nehézséget, konfliktust, megpróbáltatást, nehéz embert (talán mi is ilyenek vagyunk) kellett meghallgatniuk. Hálásak vagyunk, hogy nem igazságot tenni, hanem érzékelni, meghallgatni, odafigyelni és elfogadni akartak. Ha minden nehézséget nem is tudtak megoldani, de az biztos, hogy bár közösségünk, a Magyar Schönstatt Család öregszik, de kevesebb ráncsal rendelkezik, mert ezeket igyekeztek kisimogatni, elrendezni. Hálásak vagyunk vezetésükért, hogy teljes elszántsággal, mindent felajánlva vezették mozgalmunkat.

Az elmúlt három év számomra többek között arról is szólt, hogy hogyan tudok első magyar schönstatt atyaként a mozgalomhoz kapcsolódni. Ennek volt nagyon szép oldala, de kihívások is akadtak. Nagyon köszönöm

Péternek és Orsinak, hogy vezetőként velem járták ezt az utat. Mindig újra és újra szép élmény volt számomra, amikor beszélgetéseinkben megtapasztalhattam gondoskodásukból, egységért való fáradozásukból és megértő szeretetükből valamennyit, és ezáltal a háziszentélyükben általuk a Szűzanya rám mosolygott.

2020 nyarán érkezett az első kérés Török Orsitól és Pétertől, hogy a Magyar Schönstatt Család újonnan alakítandó vezetői körében vegyünk részt.

Nem tagadjuk, hogy a bizalom részükről és a közösség részéről, melyet e felkérés jelentett, megdobogtatta a szívünket, még ha a ránk váró feladatok ekkor még nem is körvonalazódtak pontosan.

.....
Nagyon figyelték, hogy
Ő merre mutatja az utat.
.....

Igent mondtunk. Vállaltuk a kihívást, és bízunk a formálódó vezetőkör sikeres együttműködésében és hatékony feladatmegosztásában.

Ennek egyik fő oka volt, hogy Orsi és Pétert akkor már bő másfél évtizede ismertük. S bár ismeretségünk forrása a schönstatti közösség volt, nem első-sorban onnan.

Péter sok éven át legnagyobb lányunk ifjúsági vezetője volt, igazi példakép a minden hiteltelenségre különösen is érzékeny kamaszlány számára. Az általa a Török házaspárról, családról közvetített kép azt sejtette, hogy az „ügy” mellé odaálló, 150%-ban odaadó házaspárról van szó, ahol Péter lendületét Orsi bölcs háttéré egészíti ki. Ezt követte további gyerekeink „párhuzamos léte” a Török család gyermekeivel. Több közös regnumi csapat és a közös iskola révén „szülőtársak” lettünk.

A kép nem változott, a józan realitások talaján álló, mégis a csodás távlatokért mindent megmozgatni akaró, azért rendületlenül, fáradhatatlanul munkálkodó házaspár ők. Ennek a közös múltnak jelentős szerepe volt a bátran kimondott igenünkben.

Másodjára már csak annyi kérdésünk volt, együtt folytathatjuk-e... még ha nem is volt mindig könnyű, nem bántuk meg, köszönjük Orsi és Péter!

Kedves Péter és Orsi!

Amikor a Szűzanyára tekintünk, az ad erőt, hogy Ő nem csak a szavaival, hanem tetteivel és egész életével kísér bennünket a krisztusi úton. Számunkra Ő így hiteles segítő, társ és vezető. Amikor rátok tekintünk, egy kicsit ugyanez jut az eszünkbe. Nemcsak beszéltek a schönstatti útról, hanem élénk is élitek azt mint család, mint férj és feleség, mint apa és anya, mint vezetők. Vezetők, akik az apa felelősségtudatával, az anya gondoskodásával, s egyben a gyermek ráhagyatkozásával figyelnek az életre, keresik, érzékelik a kor áramlatait, figyelik a növekedés irányait, akiknek együtt és lelkesen dobog a szívük azokkal, akiket vezetnek. Sursum corda!

Köszönjük minden munkátokat most és ezután is, és örülünk, hálások vagyunk a Jóistennek, hogy tanulhattunk tőletek, és együtt is dolgozhattunk veletek Isten országáért, benne a Magyar Schönstatt Családjért.

Isten áldjon és őrizzen Benneteket és egész családokat!

A Magyar Schönstatt Család következő vezető házaspárja Dabóczi Tamás és Bíbor. Kérjük munkájukra a Jóisten áldását és a Szűzanya kegyelmeit.

.....
...a háziszentélyükben
általuk a Szűzanya rám
mosolygott.
.....

Egyel többször BÁTRAN újramezdeni

Mi különbözteti meg a sikeres embert a sikertelentől? – Hogy a sikeresnek pontosan egyel többször sikerült újramezdeni!

A fenti gondolatot a házasságra vonatkoztatva is mondhatjuk, hogy az erős házasságban a házastársak képesek voltak pontosan egyel többször újramezdeni, mint ahányszor mélypontra jutottak. Könnyűnek hangzik: mindig csak pontosan egyel többször... Mégis nagyon sokszor éppen ez nem sikerül, az erre vonatkozó válási statisztikák mindannyiunk számára elérhetőek. Ennek ellenére szíven ütött minket, amikor egy gimnáziumi tanár ba-

rátunk osztályt kapott, s szomorúan mesélte, hogy az induló kilencedik osztályában harminckét gyermekből három szülei élnek együtt.

A teljesség igénye nélkül pár nehézség, amivel egy házasságban találkozhatunk, és mélypontra juttathatja a kapcsolatot:

- **Az eldobható kütyük korát éljük.** Így, ha valami elromlik, nem az az első gondolatunk, hogyan tudnánk megjavítani, hanem hogy lecseréljük egy újra. Meggyőződésünk, hogy ez kihat az emberi kapcsolatainkra, így a házasságunkra is: elromlott, lecserélem!
- **Egyre több a csonka család, rossz családi minta.** Egy mérnök házaspárnál a férj családjában nem volt semmiféle vitakultúra. Ha valami nem tetszett a szülőknek, akkor hallgattak... hosszan... A srác tizenöt évesen vett magának egy hosszú szárú fekete bakancsot. Amikor az édesanyja meglátta rajta, nagyon nem örült neki, és tüntetőleg nem szólt a fiához... napokig... Három nap után a srác eladta a bakancsot, hogy az anyukája újra szóra méltassa. Féjként ezt a rossz mintát vitte magával a házasságába.
- **A hétköznapiak taposómalma:** a sok teendő közepette észrevétlenül elvész a kapcsolat, kikopnak az érzelmek. Ilyenkor férj és feleség maguk sem veszik észre, de olyan távol kerülhetnek egymástól, hogy akár már közükük férközhet egy harmadik. Pedagógus barátaink esetében a feleségnél kopogtatott egy illető. Még „csak” az érzelmi közeledés fázisában tartottak, amikor a feleség nagyon banális módon, egy nyitva felejtett lapon megjelenő üzenetnek köszönhetően lebukott.
- Vannak **emberileg megoldhatatlannak tűnő helyzetek** is, például amikor a házaspár egyik tagja szenvedélybeteg.

Felmerül a kérdés, hogy miért kapunk ilyen nehézséget a házasságunkban. Hiszen a gödör alján lenni nagyon fájdalmas és kilátástalan! Mi értelme van ennek? Miért adja a Jóisten a

nyakunkba ezeket a nehézségeket!? Vagy miért hagyja, hogy megtörténjen ez velünk!?

Kentenich atyától származik a következő gondolat: „**Nehézségek, áldozatok és harcok nélkül soha nem fogjuk vinni semmire. Nagy emberek mindig a kereszten nőnek.**” Ugyanezt a házasságra vonatkoztatva is mondhatjuk: **Erős házasságok is mindig a kereszten nőnek!**

Emberi természetünkől fakadóan a jó dolgokat könnyen megszokjuk, egy idő után már nem is értékeljük őket. Néha le kell menni a mélybe, hogy onnan feltekintve vágyakozunk az után, amink egyszer már megvolt. Pár éve elromlott a bojlerünk, így ahhoz, hogy mosogassunk, fürdessünk, fürödjünk, meg kellett dolgoznunk a meleg vízért. Mire megjavítottuk a bojler, felértékelődött az, amit korábban természetesnek vettünk. Így működik ez az emberi kapcsolatainkban is: ha tenni kell, ha áldozatot kell hoznunk érte, értékesebbé válik számunkra. Erőt adhat a nehézségek leküzdésében, ha tudunk rájuk úgy tekinteni: **Hurrá! Itt egy újabb lehetőség, hogy növekedjünk a szeretetben!**

Növekedjünk, na de hogyan? Hogyan másszunk ki a gödörből? A mélypont azt jelenti, hogy a kapcsolat válságba került. De mit is jelent a válság szó? A válság azt

jelenti, hogy válaszút elé kerültünk, választanunk kell, hogy merre menjünk tovább, mert amerre eddig mentünk, az az út már nem vezet sehová. A válság, a változás, a változtatás, a helyzet, amiben minden elválik, a feladat, amire választ kell adni, mind-mind azonos gyökerű szavak, amikhez negatív, rossz érzés leginkább azért tapad, mert nem igazán szeretünk változtatni. Főleg megváltozni nem.

.....

...a világ megváltoztatása lehetséges,
ha végre rászánjuk magunkat arra, hogy saját
magunkon változtassunk.

.....

Ráadásul – házasságról lévén szó – van egy komoly csapda is: ott van az én „jobbik” felem, a házastársam, akitől elvárható lenne, hogy megváltozzon, és akit így mindenért felelőssé lehet tenni. Pedig nem vele van gond, hanem a házasságunkkal. Közös nehézség, közös felelősség, közös feladat! Nagyon szépen fogalmazza ezt meg a „Kockáztatni bátor” kilenced utolsó mondata: „**...a világ megváltoztatása lehetséges, ha végre rászánjuk magunkat arra, hogy saját magunkon változtassunk.**” Tehát a házasságunk megváltoztatása is lehetséges, ha végre rászánjuk magunkat arra, hogy saját magunkon változtassunk.

Elég lehet egy egészen apró változás is! Kis Szent Teréz mondja: „Nem nagy dolgokat kell tenni, hanem kis dolgokat nagy szeretettel!” Lehet ez például egy olyan új szokás, mint az asztalra kirakott elidőzésre hívogató héjas szoty, tökmag, aminek az eszegetése közben észrevétlenül visszajönnek rég elmaradt és vágyott beszélgetések. Vagy olyan belső lelki munka, amit az egyik asszonykör-beli anyuka osztott meg velünk. Az egyik alkalommal arról olvastunk a női lelki napos füzetben, hogy az átéredő bűn következtében a rossz dolgok jobban megragadnak bennünk. Hajlamosak vagyunk ezeket forgatni magunkban, s mint egy negatív spirál, húznak le az érzéseink a mélybe.

A könyv javaslata szerint állítsuk le ezt a magunk körül forgást, és helyette tudatosan gondoljunk valami jóra. Ő akkor éppen nagy nehézségeket élt meg a házasságában, a férjének csak a hibáit látta, s elhárította, hogy ha elkezd magában zsörtölődni, ezt a gyakorlatot fogja alkalmazni. Pár hét alatt – anélkül, hogy a férje bármit tudott volna erről – a viszonyulása jelentősen megváltozott, javult.

Előfordulhat, hogy nem találjuk a megoldást, elakadunk. Ilyenkor ne szégyelljük, bátran kérjünk külső segítséget barátoktól, lelki vezetőtől, mentálhigiénés szakembertől! A már említett mérnök ismerőseinknél a bakancsos srác szerencsére még időben rájött, hogy ez a csendbe burkolózás nem lesz jó, de ő maga nem tudott változtatni a gyermeki bevésozásán. Eljutottak a feleségével egy lelkigyakorlatra, ahol megtörtént a csoda, átfordult benne egy kapcsoló. A lelkigyakorlat után képessé vált arra, hogy megbeszélje a vitás helyzeteket a feleségével, sőt, már van olyan is, amikor ő kezdeményezi ezeket a beszélgetéseket.

Azoknál a barátainknál, akiknél felbukkant a harmadik, nagyon szép volt azt

látni, hogy minden fájdalom, csalódottság és megbántottság ellenére az első pillanattól abban gondolkodtak, hogy hogyan tovább közösen. Így az ő esetükben a kopogtató harmadik Isten eszközeként katalizátorrá vált, hogy felismerjék, milyen hiányokat élnek meg a kapcsolatukban. Láthattuk, ahogy a férj talán három hónap alatt eljutott az „Ez a te problémád, kezeld magad!” állapotából odáig, hogy elismerje, elfogadja, hogy ez a házasságukról szól, tehát kettejük problémája, amire közösen kell megoldást találniuk. Az ő példájuk nagyon szépen mutatja, hogy **a megbocsájtás újjászületés a nagyobb szeretetre.**

Egyik ismerősünk mesélte a gyerekkoráról: Édesapja egy nagyon vidám, gyerekszerető, érzékeny ember volt, és alkoholista. Emiatt folyamatos hullámvasút volt az életük. Ha nem ivott, akkor minden rendben volt, de ha ivott, akkor kérdéses volt, hogy a hónap végén jut-e zsíros kenyérre. Ismerősünk édesanyja végül nem bírta tovább, és úgy döntött, hogy elválik. Beszélt erről a két nagyobb gyerekkel, akik teljes egyetértésben elkezdtek az anyjuknak rimánkodni, hogy ne tegye ezt, ne váljanak el, mert akkor az apjuk meg fog halni. Kérdeztük tőle, hogyan lehetek ebben olyan biztosak, de nem tudta megmondani. Mindenesetre végül nem váltak el. Tovább folyt az életük a hullámvasúton.

A gyerekek felnőttek, megházasodtak. Ismerősünk meg is tért, és a férjével együtt évekig imádkoztak az apja gyógyulásáért. Már hét éve imádkoztak ezért, mikor az apuka részegen átesett a biciklijén, és nagyon súlyosan megsérült. Élet és halál között lebegett hetekig. Végül felépült, és többet egy korty alkoholt sem ivott.

Amikor tíz évvel később meghalt, a temetésén ismerősünk édesanyja azt mondta a lányának: „Tudod, Kicsim, ezért a tíz évért megértel!”

„Istennek még ott is vannak megoldásai, ahol az ember már rég nem lát semmit!” (Kentenich atya)

Újkezdet Máriával

Szeptemberben valami mindig újra kezdődik. Új füzetek, új ceruzák, új tanító néni vagy bácsi, új osztálytársak. Van, aki izgatottan várja az iskolát, mások kicsit félnek. Vajon sikerülnek a feladatok? Lesznek barátaim? Jó jegyeim lesznek?

Mária is sokszor állt új kezdet előtt. Amikor Gábor angyal elhozta neki Isten üzenetét, nem tudta, mi vár rá. Mégis bízott Istenben, és ezt mondta: **„Legyen nekem a te igéd szerint.”**

Mi is kérhetjük Máriát, hogy segítsen nekünk minden új kezdetnél. A Schönstattban úgy tekintünk rá, mint édesanyánkra és nevelőnkre. Ő segít, hogy egyre jobban hasonlítsunk Jézusra.

Talán elég minden reggel csak ennyit mondani:

„Mária, gyere velem az iskolába! Segíts figyelni, kedvesnek lenni, és mindig Jézust váloasztoni!”

Ha valami nem sikerül, ne csüggedj! Mária ilyenkor is melletted áll. Ha pedig öröm ér, ne felejsd el hálát adni érte!

Legyen ez a tanév egy olyan kaland, amelyen Mária kézen fog, és minden nap közelebb vezet Jézushoz.

Színezd ki a napodat!

Rajzolj egy iskolatáskát! Írj vagy rajzolj bele három dolgot, amit szeretnél „magaddal vinni” ebben a tanévben!

KEDVESSÉG

MOSOLY

IMÁDSÁG

Vagy találd ki a saját három kincsedet!

Édesanyánk, Mária!

Köszönöm, hogy elkísérsz az iskolába.

Segíts figyelni, tanulni, örömet szerezni másoknak!

Ha valami nehéz, taníts bízni Istenben!

Fogd a kezem, és vezess mindig Jézushoz!

Ámen.

Újra fáklyás futás

Sokunkban él a vágy, hogy Budapesten is épüljön egy schönstatt-szentély, illetve egy, az óbudavárihoz hasonló schönstatt-központ. Ezt a vágyat szeretnénk volna kifejezni, másoknak is megmutatni, ezért – idén már másodjára – egy égő fáklyát vittünk Óbudavárról a budapesti Közösségi Helyre. Tizen-négy futó – köztük fiúk, lányok és szülők – fogott össze, és fáradságot nem sajnálva futott a fáklyával, összesen 160 km-en át.

Az indulásra a küldetésünnep adott alkalmat, ahol az egész közösség láthatta a fáklyát, és az első futó első lépéseit. A fáklyás futót egy biciklista kísérte folyamatosan, a többiek pedig autóval érkeztek a váltópontokra. A szalézi nővérek jóvoltából Tordason megpihenhetett, aki már lefutotta a távját, vagy éppen alvással szeretett volna felkészülni a saját szakaszára. Változatos út vezetett Budapestig. Volt, hogy virágokkal borított földeken, vagy hajnalhasadtakor az etyeki szőlőhegyek között suhant a fáklya, de az is előfordult, hogy sötét éjszaka vagy a tűző napon külvárosi betondsungelekben vánszorgott. Végül időben megérkeztünk a Közösségi Helyre, ahol együtt szentmisét ünnepelhettünk.

Pár futó beszámolója:

 Nagyon jó kis élmény volt. Jó érzés nagyon valamiért futni, küzdeni. Futás közben úgy éreztem, hogy a láng a schönstatti szív, egység, ami segít engem előre, és nem pedig csak az én akaratom.

 Tavaly a háttérírában csatlakoztam a fáklyás futáshoz, hiszen én nem szeretek futni, és nem is tudok. Aztán az egyetemen a jó időpont és a kredit miatt felvettem a „futás kezdőknek” kurzust, aminek az 5 km-es céltávja vállalhatónak tűnt. Szóval a Jóisten szépen előkészítette, hogy mégis lefussam azt a pár kilométert, amire igenis képes vagyok. Igazán jól esett, hogy nem számított, hogy mások hányszorosát futják az én távomnak, csak az, hogy én is hozzátegyem a magamét. És még az is jó volt, hogy már házaspárként vehettünk részt ebben a kalandban!

.....

...egy égő fáklyát
vittünk Óbudavárról
a budapesti
Közösségi Helyre.

.....

✚ Jó fej társaságba csöppentem, csodálatos helyeken futhattam, miközben magamban rózsafüzért morzsoltam. Isten ajándékaként éltem meg ezt a lehetőséget.

✚ Érezhettem a közösség erejét, az egyfele tekintést, a közös vágy általi összeköttetést. Nagyon hálás vagyok ezért, és köszöi mindekinek: a szervezőknek, biciklizőknek és futóknak, a mosolygó és drukkoló embereknek. Jó közösségben lenni, nagyon!

✚ A természet által is közel jött Ő, amikor körülöttünk szép számmal látszottak villámok az amúgy éjszakai sötétségben. Kaptunk azért egy kis esőt, de végig ott volt a kezemben egy fényes és meleget árasztó fáklya, és valahogy ennek a sajátos miliójében is szép volt meglátni a Jóistent.

Portréning

A Portréning évfolyamunknak tavasszal megadatott az a különleges program, hogy elmehettünk Kahlenbergbe egy hétvégére. Az ott töltött idő nagyon sűrű és tartalmas volt.

Szombat reggel elmentünk a helyi kalandparkba, ezt az élményt az isteni gondviselés és az ingabiztonság tapasztalatával kötöttük össze, mert a Jóisten úgy tart meg minket újra és újra, ahogy a karabinerek is megtartanak. Kentenich atya azt mondta, hogy „*az inga alsó része nem rögzített; minden fuvallat mozgásba lendítheti. Hasonló ez az ember földi biztonságához. Hol van az inga biztonsági pontja? Fent, a rögzítő ponton. Az ember ehhez hasonlóan, csak Istenben van biztonságban.*” Lehetőségünk nyílt megtapasztalni ezt az ingabiztonságot. Ha mindkét karabinerünk – amelyek Jézus és Mária szívét szimbolizálták – a kötélnél van rögzítve, biztonságban maradunk, és bár

körbeforoghatunk, mégis biztonságban vagyunk. Számomra különösen jó volt, hogy ennyi időt tölthettünk a szabadban, a szép zöld környezetben.

A hétvége másik fő programpontja a vacsorával egybekötött Strauss koncert volt, amin M. Julie nővér egyik kedves ismerőse vezényelt. A koncert után, pünkösöd előestéjén elégettük azokat a töviskoszorúkat, amiket a nagyböjt idején, a keresztejneinkről szóló Porténing hétvége alkalmával készítettünk.

Másnap a misén megismerkedtünk a karmester egész családjával, amitől még bensőségebbé vált az élmény.

A júliusi hétvégénk Budapesten a KH-n volt. Ez az alkalom a Rita-hétvége volt. Pénteken Pécsi Rita előadását hallgathattuk meg az organikus pedagógiáról. Rita tudása és energikussága igazán lenyűgöző volt. A csoportunk számára igen kedves ez a téma, mert tizenkét résztvevőből tizenegyen pedagógusnak készülünk. Szombaton Bodó Rita jött el hozzánk előadást tartani a nőiesség témakörében. A nőiességet Szűzanya példáján és teljes életútján keresztül szemléltük, és próbáltunk növekedni a Mária-eszmény felé.

.....
...a Jóisten úgy tart
meg minket újra és újra,
ahogy a karabinerek
is megtartanak
.....

Önkéntesként Schönstattban, Kentenich atya nyomdokain

Ezen a nyáron nyolc lány és egy fiú úgy döntött, hogy egy kis időt önkéntesként töltenek el Schönstattban. Az ott-tartózkodás időtartama és az indítékok változatosak voltak. Néhányan már jártak korábban Schönstattban, és pozitívnak találták az élményt, mások jobban meg akarták ismerni Schönstattot, míg megint mások azt szerették volna megtapasztalni, milyen Németországban élni, és lehetőséget kapni a német nyelvtudásuk fejlesztésére.

Schönstatt olyan,
mintha hazaérnék.

Július utolsó hetében a Paksa család autóval Schönstattba utazott, hogy elhozza két lányát, akik ott önkénteskedtek. Az egy és fél napos schönstatti tartózkodásuk alatt összesen tizenkét magyar volt jelen. Lehetőségünk nyílt magyar nyelvű szentmisét ünnepelni a Sonnenau-ház kápolnájában, és magyar himnuszokat énekeltünk az Ősszentélyben tartott szentmisén.

A Schönstattban együtt töltött idő rövid, de intenzív volt. A csoport néhány tagja kirándulást tett Gymnichbe, hogy meglátogassa Kentenich atya szülőházát. Ott megismerkedhettünk azzal a hellyel, ahol édesanyja merész döntést hozott: a nehéz helyzetben nem vetett véget az életének, hanem nemcsak a saját életére, hanem még meg nem született gyermeke életére is igent mondott. Ma már tudjuk, milyen fontos volt ez az „igen”. Enélkül a schönstatt

mozgalom nem létezne! Tudjuk, hogy a döntés éjszakáján anyja a fiát Máriának szentelte. Így vált lehetővé egy új kezdet Máriával. Ez arra hív minket, hogy Mária „fiat”jának szellemében mondjuk ki az igenünket Isten akaratára.

A tizenkét fős magyar csoport M. Julie nővérrel együtt ellátogatott Bad Emsbe is, a gyógyfürdőiről és friss levegőjéről híres városba. Kentenich atya 1914-ben, a Mária-kongregáció megalapítása előtt egy ideig itt tartózkodott. A Dachauba szállító vonat is áthaladt Bad Em-

sen. Kentenich atya 1951-ben, az Egyesült Államokba való száműzetése előtt szintén eltöltött ott egy kis időt. A Bad Emsben töltött idő alatt számos fontos döntéssel kellett szembenéznie, és mindig igyekezett felismerni Isten akaratát, és Mária vezetését követni.

Az önkéntesek megosztanak velünk néhány kiemelt élményt a Schönstattban töltött idejükből:

Nehéz pár mondatba belesűríteni azt a rengeteg élményt és lehetőséget, amivel a helyi schönstatti közösség és a Szűzanya megajándékozott bennünket. Hálás vagyok a sok-sok találkozásért, az új barátokért, és hogy a napi feladataink mellett mindig volt lehetőségünk lelki és testi feltöltődésre is egyaránt. Személyes kedvencemként szeretném kiemelni a németóra nyújtotta felejthetetlen élményeinket, ahol sok vidám pillanatban volt részünk.

Óriási lehetőség volt hogy kijuthattunk egy hónapra Schönstattba, ami alatt nagyon sok élményben részesülhettünk, és végtelen sok lehetőség vett körül minket. Nagyon hálás vagyok az ott töltött időért. Számomra Schönstatt egyfajta nyugalmat ad, ami teljesen kizökkentett az életem nehézségeiből, mert amit ott kaptam és tapasztaltam az nagy érték. Az a sokféle ember, akik mind nyitott szívvel fordulnak egymás felé, az a sok mosolygós nővér, akiknek a mosolya soha el nem múló és felejthetetlen, és maga a hely is gyönyörű, amiben még közelebb érezheted magad a Szűz Anyához és a Jóistenhez.

Számomra Schönstatt olyan, mintha hazaérnék. A légkör, az emberek, a mentalitás olyan, amelyet máshol még nem tapasztaltam.

Hálás vagyok, hogy ismét elmehettem Schönstattba. Az ott töltött idő alatt rengeteg új élményt és tapasztalatot szereztem. Lehetőségem nyílt eljutni Gymnichbe, Kentenich atya szülővárosába is. Különleges élmény volt látni azt a helyet, ahol minden elkezdődött. Kentenich atya édesanyja igent mondott az életre. Úgyanúgy, mint ahogy ma mi igent mondunk Máriára. Ezzel az egy szóval kezdődött Kentenich atya életműve. IGEN! Gymnichben megértettem, mit is jelent igazán értékelni az életet. Köszönöm, hogy részese lehettem ennek az útnak!

Nagyon szeretek Schönstattban önkénteskedni, minden alkalommal kedves és nyitott emberekkel ismerkedem meg. Tökéletes környezetnek találom a lelki feltöltődéshez. Sok különböző nemzetiségű barátot, élményt és lelki megújulást kaptam itt az elmúlt 3 év alatt.

Hálás vagyok a kint, Schönstattban töltött időért, és a programokért amelyeken részt vehettünk. Külön élmény volt ellátogatni Kölnbe. Hatalmas nyitottsággal és türelemmel fogadtak minket, és segítették a hétköznapijainkat a nővérek és az ott dolgozók. Abszolút felejthetetlen élmény volt!

Nekem nehezebb volt a Schönstattban töltött idő, de rengeteg tapasztalattal gazdagodtam a munka terén. A barátnőmmel, aki velem tartott az úton, vele mélyült a kapcsolatom.

Nekem nagyon jó élmény volt Schönstattban lenni, mert kicsit ki tudtam szakadni a hétköznapiokból, és egy nyugodt környezetben és mosolygós, kedves emberekkel voltam körbevéve.

Fiútábor – Szövetségben ácsoljuk szentélyed

„Szövetségben ácsoljuk szentélyed!” Így szól a fiúmozgalom idei jelmondata. Mint mindig, táboraink is ennek a mondatnak a kíséretében teltek – egy újjátással, ami az építkezéssel is párhuzamba vonható.

Az idei évben a monostorapáti Széles-forrásnál tartottuk az alsós és felsős fiúk talán kedvenc programját. A szokásos kalandos programok természetesen idén sem maradtak el: akadályverseny, nagytúra, táborépítés és még sok más. Ez az állandóság, ami valahogy mégis

minden évben izgalmas és változatos, teszi a fiútábort azzá, ami. A kalandok, a barátságok, a komfortzóna elhagyása, a digitális detox, még ha néha nehéznek tűnnek is, maradandó, igaz élményeket hoznak, olyanokat, amiket még húsz év múlva is mesél az egyszeri fiúmozgalmi. Meghatározó élmények ezek, kiegészítve a lelkiekkel.

A lelkiek pedig minden évben kicsit mást próbálnak a gyerekeknek átadni. A felsős tábor vezetőjeként volt alkalmam az egész tábor felépülését figyelemmel kísérni, és reményeinket beteljesítve, a jelmondatban szereplő Szent József-eszmény sok pillanatban megjelent. A Szent Család fejének szelleme és oltalma végig érezhető volt, és sokat is adott a tábornak. A mindennapi kihívásokban a kitartás és egymás védelmezése, a konfliktusokban a szolidaritás és az irgalom, a sportban a sportszerűség mutatkozott meg – persze mindig különböző mértékben és formában. Különösen szép volt látni a nagytúrán egymást bevaró gyerekeket, akik külön feladatuknak érezték a túrát nehezebben viselő társaik támogatását.

Személyesen is nagy élményekben lehetett részem a gyerekekkel; a fiútábor szokásos módon vezetőként is sokat nyújtott. A Szentlélek segítségével felsős fiúkra lelki vezetőként hatással lenni nagy élmény és nagy felelősség is. Elképesztő látni azt, hogy én, a magamat gyakran méltatlannak látó fiatal, pont annyit tudok adni ezeknek a srácoknak, mint amennyit az én vezetőim hajdan nekem adtak. Ilyen módon a Szűzanya eszközének lenni hatalmas élmény, olyasfajta, amit az ember a nehézségek ellenére újra és újra át akar élni. Persze ez nem a századik „Ott vagyunk már?” vagy „Mikor lesz foci?” kérdésben

éreződik, de akár még ezek is szívderítőek lehetnek a gyermeki lelkesedés ezen formáját meglátva. Persze mi tagadás, fárasztó. De azt hiszem, ez része az egésznek, és abban, hogy a gyerekek mosolya és fejlődése minden perc munkát megér, abban biztos vagyok. Teljesen biztos, annyira, mint kevés dologban.

Szép volt látni hogy a gimnazista vezetőink is hasonlóan érezték. Az idei évben a gimnazista tábor elmaradt, és egyfajta kísérleti üzem jelleggel a gimnazista fiúkat az alsós és felsős táborba vezetőként hívtuk. Ez persze nagy felelősség az ő vállukon, de nagy örömmel mondhatom, hogy becsülettel, legjobb képességeik szerint látták el ezt. A visszajelzések többnyire pozitívák voltak, a nehézségek pedig fejlődésre adhatnak okot – kérjük a mozgalom minden tagjának imáját erre a szándékra.

A fiútábor marad az, ami, de fejlődik, és talán ez a legszebb benne. Minden évben más, minden évben változik valami, de mindig mindenkinek sokat ad, és ez az, amiben a Szűzanya oltalma az Ő fiai fölött annyira éreződik. És hogy érződjön továbbra is, ez az ok, amiért mi tovább csináljuk, égi anyánk segítségével.

Lánytáborok

Hogyan lehetsz Te is Élő Korona? Egy lány így fogalmazta meg az eszményt: „Élő koronának lenni – sugározni, tele lenni tűzzel, fenn-tartások nélkül szeretni, küldetéssel rendelkezni!”

Íme néhány tipp, hogyan élheted ezt meg:

- 👑 A tükör-szabály: nézz tükörbe minden nap, és engedd, hogy a Szűzanya azt mondja: „Te vagy az én élő koronám!”
- 👑 Élő virágskert: Az értékeket – a tisztaságot, a hűséget és a nemes-séget – a mindennapi programok közepette is hordozd magadban!
- 👑 Meríts erőt: Ha fáradtnak érzed magad, csendesd el egy picit. Vedd a kezébe jelképesen a koronát, és töltekezz fel erővel, tudva, hogy a Szűzanya mindig ott van neked.

Drága Szűzanya!
Kérünk, kísérd minket ezen
a nyáron! Segíts, hogy a pihenés
és a táborok idején is a Te ragyogó,
élő koronád lehessünk! Add, hogy
mosolyunkkal és tiszta szeretetünk-
kel közelebb vigyük a Te fényedet
a körülöttünk lévőkhöz. Ámen.

(Lányok imája nyárra)

Szeretettel hívunk Benneteket a

Nagy Lányhétvégénkre

2026. október 9-11.

Tetszik a mottónk?

szív|ő|l-szív|ig

A regisztráció már megnyílt!

db.schoenstatt.hu

Impresszum

A téli Oázis címe: **A hiteles élet ereje**

Örömmel várjuk életpéldáitokat, írásaitokat! Lapzárta: **november 1.**

OÁZIS 2026. őszi, XXXVI. évf. 3. (113.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja.

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.

Tel.: 06-87/655-014

bartal.oazisis@gmail.com, www.csaladok.schoenstatt.hu/oazisis

- Főszerkesztő: Bartal Gergő és Orsi
- Készítették: Balázs Péter és Judit, Bandár Márton, Bodó Marci és Rita, Brcar Julie nővér, Czett Feri és Éva, Czigányik Zsolt és Ébényi Anna, Csabai Barnabás, Csabai Márti, Csermák Péter, Dabóczi Tamás és Bíbor, Fleischer Zoli és Andi, Geiger AndrisReni, Gertrúd-Mária nővér, Gyenes Balázs és Csilla, Ház Bálint, Ház Sámuel, Hodován Péter és Margit, Karikó Éva, Komárominé Balogh Réka, Kozma Jutka, Lantos Péter és Enikő, Mester Balázs és Judit, Mészáros Zsuzsa, Müller Gyuri és Tabajdi Hanna, Ramocsai Móni, Reményi László és Judit, Soós Viktor és Zsuzsi, Sós-Valentin Feri és Timi, Szabó Bálint és Anna, Szabó Jónás, Szelestei Rita, Szép Károly és Szépné Babik Edit, Szigeti Anna, Ther-Illéssy Zsuzsi, Tóth Misi, Török Péter és Orsi, Uzsálné Pécsi Rita, Varga Károly és Erika és még sokan mások...
- Fotó: pixabay.com, freepik.com, magnific.com, ChatGPT, Papp Ármin, Rábai Szilárd, Németh Tamás, schoenstatt.hu és közösségünk tagjai
- Szöveget gondozta: Schumickyné Könyves-Tóth Ildikó, Radnai István és Márti
- A képeket válogatta és a borítót szerkesztette: Tóth Balázs és Tóthné Marek Eszter
- Grafika: Ozsvári Imri, Jóna-Gál Kata • Tipográfia: Heiszer Erika
- Nyomás: cmyk Press

Az Oázis éves költsége (postaköltséggel) 4000 Ft.

Az újság megrendelhető a bartal.oazisis@gmail.com e-mail-címen.

A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok a Családok a Családért Egyesületet! Számlaszám: 73200134-10000434 (közlemény: oázis)

KRISZTUS ARCÁT RÁVÉSNI A VILÁGRA

Kilenced Ozsvári Csabával az Egyházért

Kilenc kép és kilenc elmélkedés Csaba gondolataival és imádsággal az Egyházzal és benne a mi szerepünkkel a megújulás és az egyre nagyobb szeretet szándékával.

A kiadvány megrendelhető Óbudaváron.

A következő szám:
A hiteles élet ereje

